

Omraam Mikhaël Aïvanhov

ADEVĂRATA ÎNVĂȚĂTURĂ A LUI HRISTOS

Cap. 1 - Tatăl nostru care ești în ceruri...

*Tatăl nostru Care ești în ceruri,
sfințească-se numele Tău;
Vie Împărăția Ta;
facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.
Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi;
Și ne iartă nouă greșelele noastre, precum și noi
iertăm greșităilor noștri;
Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel
rău.
Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci.
Amin!*

Iisus a dăruit discipolilor săi o rugăciune rostită de atunci de toți creștinii, și numită „Tatăl nostru” sau rugăciunea de duminică. El a ascuns în această rugăciune o știință străveche ce exista cu mult înainte de venirea sa, și pe care el a primit-o după datină; dar el a rezumat-o, a condensat-o într-atât, încât ne este foarte greu să îi înțelegem întreaga profunzime.

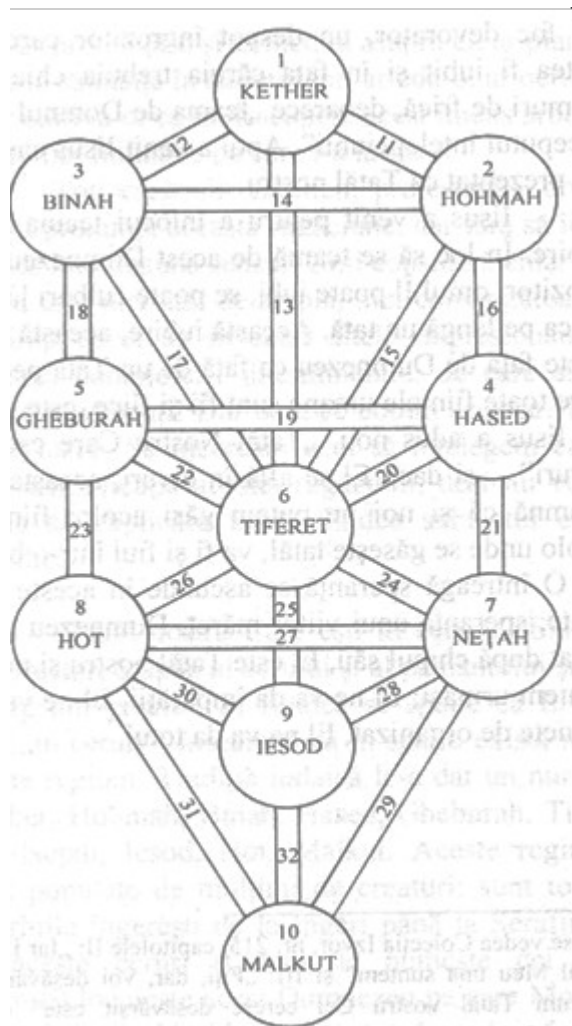
Un Inițiat se comportă asemenea naturii. Privești: natura reușește să concentreze într-un mod desăvârșit, ideal, un întreg arbore cu rădăcinile, cu trunchiul său, cu ramurile, cu frunzele, cu florile și fructele sale, într-un mic sâmbure, într-o mică sămânță, într-un mic bob. întreaga minune reprezentată de arbore cu posibilitățile sale de a produce fructe, de a trăi mult

timp și a rezista intemperiilor, totul stă ascuns într-o sămânță sădită în pământ. Ei bine, Iisus a procedat la fel: întreaga știință ce o posedă, a dorit să o rezume în „Tatăl nostru” cu speranța că oamenii care ar pronunța-o și ar medita asupra ei, ar planta această sămânță în sufletul lor, ar uda-o, ar ocroti-o, ar cultiva-o, ca să descopere acest imens arbore al Științei Inițiatice pe care l-a lăsat.

Toți creștinii: catolicii, protestanții, ortodocșii pronunță această rugăciune, dar fără să îi fi înțeles întotdeauna sensul. Unii consideră chiar că ea nu este nici atât de amplă, nici convingătoare, în timp ce ei au inventat altele impresionante, poetice, complete... interminabile, de care sunt foarte satisfăcuți! Dar oare ce conțin acestea? Nu mare lucru. Să încercăm deci să înțelegem care este semnificația acestei rugăciuni, deși nu vom putea să explicăm totul, fiindcă subiectul este grandios.

„Tatăl nostru Care ești în ceruri”. Există un Creator, Stăpân al cerului și al pământului și al întreg universului. Și fiindcă se spune că El se află „în ceruri”, înseamnă că în spațiu există mai multe regiuni. Tradiția iudaică le-a dat un nume: Kether, Hohmah, Binah, Hased, Gheburah, Tiferet, Nețah, Iesod, Hot, Malkut. Aceste regiuni sunt populate de mulțimi de creaturi: sunt toate ierarhiile îngerești de la îngeri până la Serafimi, în aceste ceruri (Cabala le numește cei 10 Sefiroți) locuiește acest Dumnezeu pe care Moise și profeții din Vechiul Testament l-au descris ca un foc devorator, un despot îngrozitor care nu putea fi iubit și în fața căruia trebuia chiar să tremuri de frică, deoarece „teama de Domnul este începutul înțelepciunii”. Apoi a venit Iisus care ni l-a prezentat ca Tatăl nostru.

Iisus a venit pentru a înlocui teama prin iubire. În loc să se teamă de acest Dumnezeu îngrozitor, omul îl poate iubi, se poate cuibări lângă El ca pe lângă un tată. Această iubire, această tandrețe față de Dumnezeu ca față de un Tată pentru care toate ființele umane sunt fii și fiice, este ceea ce Iisus a adus nou. „Tatăl Nostru Care ești în ceruri”... și dacă El se află în ceruri, aceasta înseamnă că și noi ne putem găsi acolo; fiindcă acolo unde se găsește tatăl, va fi și fiul într-o bună zi. O întreagă speranță se ascunde în aceste cuvinte, speranța unui viitor măreț. Dumnezeu ne-a creat după chipul său, El este Tatăl nostru și noi îi suntem urmași; El ne va da împărății, El ne va da planete de organizat, El ne va da totul. (A se vedea Colecția Izvor, nr. 215, capitolele II: „Iar Eu și Tatăl Meu una suntem” și III: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” care dezvoltă toate consecințele acestei idei a omului, fiu al Domnului).

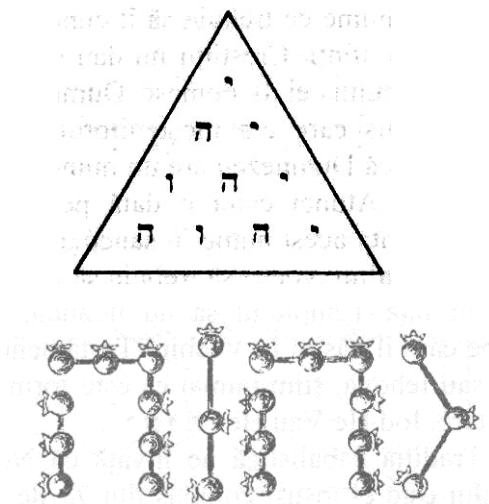

„Sfințească-se numele Tău”. Dumnezeu are deci un nume ce trebuie să îl cunoaștem pentru a-l putea sfinți. Creștinii nu dau niciodată un nume Domnului, ei îl numesc Dumnezeu, atâta tot. Dar Iisus care era moștenitorul unei lungi tradiții, știa că Dumnezeu are un nume, misterios, necunoscut. Atunci când o dată pe an Marele Preot pronunța acest nume în sanctuarul Templului din Ierusalim, vocea sa trebuia să fie acoperită de zgomotul a tot felul de instrumente:

flaute, trompete, tamburine, chimvale, astfel ca poporul adunat în fața Templului să nu îl audă. Acest nume pe care îl găsim în Vechiul Testament scris Yahve sau Iehova, știm numai că este format din patru litere, Iod He Vau He : יחיה.

Tradiția cabalistică ne învață că Numele Domnului este el însuși compus din 72 de nume sau puteri. Dar ca să înțelegeți mai bine, aș mai adăuga încă câteva cuvinte despre felul în care Cabala îl prezintă. Fiecare din literele alfabetului ebraic are un număr, și fiindcă $5 = 5$, $6 = 1$, $5 = 5$, 10 , suma celor patru litere face 26. Atunci când cabaliștii înscriu Numele Domnului într-un triunghi, ei îl prezintă astfel (De menționat că limba ebraică se citește de la dreapta la stânga):

sau astfel:

Numele scris astfel posedă 24 de noduri care îi reprezintă pe cei 24 de Bătrâni despre care vorbește Apocalipsa. Din fiecare nod pleacă 3 inflorescențe, ceea ce face 72.

Acum, ce semnificație are „a sfinți numele

Domnului?” Să nu vă mirați dacă, pentru a clarifica această problemă, voi începe prin a face apel la cele patru elemente: pământul, apa, aerul și focul, cu ajutorul cărora a fost creată lumea. Corpul nostru, inima noastră, intelectul nostru, sufletul și spiritul nostru sunt în legătură cu

forțele și calitățile celor patru elemente. Un înger guvernează fiecare din aceste elemente. De aceea, atunci când un Inițiat dorește să se purifice, el cere îngerului pământului să înghită impuritățile din corpul său fizic, îngerului apei să îi spele inima, îngerului aerului să îi purifice intelectul, și îngerului focului să îi sfințească sufletul și spiritul. Sfințirea este deci legată de lumea cea mai înaltă a sufletului și a spiritului, care este lumea focului, a luminii.

Sfințenia este însoțită mereu de ideea de lumină. Este de altfel ceea ce ne arată limba bulgară. În bulgară, la sfânt se spune *svetia*, iar acest cuvânt are aceeași rădăcină ca *svetlina*, lumina. Sfântul (*svetia*) este o ființă care posedă lumina (*svetlina*). totul este aprins în sinea sa, el strălucește, el sclipește. De altfel, nu-i așa că un sfânt este reprezentat mereu cu capul aureolat de lumină? Sfințenia este o calitate a luminii, a luminii pure care strălucește în spirit.

Numai ce este pur poate purifica, numai ce este sfânt poate sfinți. Deci, numai lumina singură poate sfinți fiindcă ea însăși este sfințenie. Noi trebuie să sfințim numele Domnului în cea mai pură lumină a spiritului nostru. Numele reprezintă, rezumă, conține entitatea care îl poartă, iar acela care pronunță Numele Domnului impregnându-se de sfințenia luminii este capabil să îl atragă, să îl facă să coboare în fiecare lucru, să sfințească toate obiectele, toate creaturile, toate existențele. Nu trebuie să ne mulțumim să

mergem în biserici sau temple și să pronunțăm: „Sfințească-se numele Tău!” ci să îl sfințim cu adevărat în noi înșine, pentru a trăi în bucuria extraordinară de a putea în sfârșit ilumina tot ce atingem, tot ce mâncăm, tot ce privim.

Da, cea mai mare bucurie care există în lume este să ajungi la înțelegerea acestei practici zilnice și, peste tot unde mergi, să binecuvântezi, să luminezi, să sfințești. Numai în acel moment îndeplinim porunca pe care Hristos ne-a dat-o. Dar a repeta: „Sfințească-se numele Tău” fără a face nimic ca să îl sfințim până în faptele noastre, înseamnă că nu am înțeles nimic. Pronunțând numele Domnului, scriindu-l, omul se leagă deja de forțele divine, și poate să le facă să coboare până în planul fizic. Dar această lucrare începe în mintea sa. „Sfințească-se numele Tău” se referă la spirit, la gând.

„Vie împărăția Ta”... Aceasta înseamnă că există o împărăție a Domnului cu legile sale, organizarea sa, armonia sa...Noi nici măcar nu ne-o putem închipui! Avem însă uneori o viziune fugitivă a ei în clipele cele mai spirituale ale vieții noastre, fiindcă numai în acele stări minunate începem să înțelegem ce reprezintă împărăția lui Dumnezeu. Altminteri, ar trebui să ne-o închipuim după împărățiile pământene cu dezordinile, certurile și nebuniile lor!... Și totuși, împărăția lui Dumnezeu se poate instala pe pământ, fiindcă există un întreg învățământ și niște metode pentru a o face să vină. Nu este suficient numai să cerem. De două mii de ani de când tot o cerem, ea nu apare deoarece nu facem nimic ca să vină.

Cu această a doua cerere: „Vie împărăția Ta”, coborâm în lumea inimii. Numele Domnului trebuie să fie sfințit în inteligența noastră, dar împărăția Sa

trebuie să vină să se instaleze în inima noastră. Această împărăție nu este un loc, ci o stare interioară în care se reflectă tot ce este bun, generos și dezinteresat. Despre această împărăție spunea li sus acum două mii de ani: „Ea este aproape”, și era adevărat pentru unii, dar ea nu a venit încă pentru majoritatea și nu va veni nici în douăzeci de mii de ani dacă ne vom mulțumi să așteptăm venirea ei în exterior, fără a face nimic în sinea noastră. În realitate, această împărăție a venit deja pentru unii; pentru alții ea vine, iar pentru o altă categorie va veni... dar nu se știe când! (A se vedea Colecția Izvor nr. 215, Cap. 4: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”).

Ajungem acum la a treia cerere care este cea mai puțin înțeleasă și totuși cea mai importantă. Întreaga Știință Inițiativă se găsește condensată în ea: „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. În Cer, voința Domnului este mereu executată fără vreo replică, creaturile din înalt acționează în acord și în armonie totală cu ea. Dar nu este la fel și în cazul oamenilor. De aceea Iisus a formulat această cerere, astfel ca noi să lucrăm să ne armonizăm voința cu voința Cerului. Pentru a exprima această idee se pot găsi tot felul de imagini: oglinda ce reflectă un obiect, sau orice aparat de care ne putem folosi. Fiecare aparat este constituit dintr-un principiu emițător și un principiu receptor care trebuie să se acordeze, să se adapteze, să se potrivească principiului emițător. Postul care emite este Cerul; iar receptorul este pământul, adică planul fizic care trebuie să se sincronizeze cu acești curenți ai Cerului, să se adapteze după formele Cerului, după virtuțile și calitățile Cerului, pentru a putea împlini întreaga splendoare din înalt.

Oamenii au ca misiune să lucreze pe pământ pentru a-l transforma într-o grădină plină de flori și fructe unde Dumnezeu va veni să locuiască, dar oare ce fac ei? Cineva va spune: „Să știți că mie pământul nu mai îmi spune nimic”... Ah, tocmai fiindcă nu ați înțeles învățătura lui Hristos! Și totuși este limpede, iată că se spune: „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. Totul este deja perfect în Cer, dar aici, în lumea de jos, nu este minunat. Trebuie deci să coborâm, dar să coborâm într-un mod conștient, îndrăzneț, spre materie pentru a o domina, a o însufleți, a o spiritualiza, fiindcă viața Spiritului trebuie să se realizeze pe pământ identică cu aceea din înalt.

Depinde de noi, lucrătorii, lucrătorii lui Hristos să ne înhăptăm la această misiune. Nu este suficient să pronunțăm rugăciunea, și apoi, prin viața pe care o ducem, să împiedicăm realizarea celor cerute. Procedăm adesea la fel ca acela care vă spune: „Intrați, intrați!” și vă trânteste apoi ușa în nas. Noi ne rugăm, rostim câteva cuvinte, mormăim, iar apoi trântim ușa! Este extraordinar cât putem fi de inconștienți în acest caz! Și apoi ne lăudăm că suntem creștini.

„Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”: eu văd înscrisă în această frază întreaga magie teurgică. Dacă discipolul va înțelege importanța extraordinară a acestei cereri a lui Iisus, dacă va reuși să o împlinească, va deveni într-o bună zi un transmițător, o oglindă a Cerului. Va fi el însuși un Cer. Este scris și este ce se așteaptă de la noi.

Prima cerere: „Sfințească-se numele Tău” - se referă la gândul nostru. Pentru a sfinți numele Domnului trebuie să studiem, să medităm, să ne luminăm conștiința. A doua: „Vie împărăția Ta” se

referă la inima noastră, deoarece împărăția lui Dumnezeu nu poate veni decât în inimile pline de iubire. A treia cerere se referă la voința noastră: „Facă-se voia ta, precum în cer și pe pământ” subînțelege lucrări, lupte, constrângeri, victorii, I iar pentru aceasta ne trebuie forță și tenacitate. De aceea trebuie să ne exersăm și să posedăm metode de lucru care ne ajută să ne armonizăm cu Cerul, să vibrăm în acord cu el. De ce credeți că dimineața asistăm la răsăritul soarelui? Ca să devenim asemenea lui, pentru ca pământul, corpul nostru fizic, să dobândească calitățile soarelui. Privind soarele, iubindu-l, vibrând la unison cu el, omul devine luminos, plin de căldură, însuflețitor asemenea soarelui! Aceasta este deci o metodă pentru a împlini indicația: „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, dar există încă multe altele.

Nimic nu este mai important pentru om decât să-și dea osteneala să îndeplinească voința Domnului. Fiindcă acesta este un act magic. În momentul în care vă decideți să îndepliniți voința Domnului, ființa voastră este rezervată, reținută, închisă față de alte influențe, și dacă în acel moment voințele contrare vor să se folosească de voi, nu vor putea, iar voi vă păstrați astfel puritatea, forța, libertatea. Dacă nu vă veți afla în slujba Domnului, fiți siguri că alții vă vor stăpâni, și vor sluji apoi cele mai interesate și mai anarhice voințe ce vă vor duce la pieire.

„Tatăl nostru Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”... Toate aceste cereri au un sens adânc ce poate fi descoperit numai de cineva care posedă o înțelegere profundă a lucrurilor. Atunci când arheologii studiază anumite manuscrise, anumite obiecte sau monumente foarte vechi, ei încearcă, în

funcție de texte, de scheme sau de amplasarea construcțiilor, să descifreze mentalitatea poporului și a epocii respective, și datorită acestor indicii, să-și reconfirme căutările și să ghicească ceea ce doreau să exprime. Și noi înșine putem considera această rugăciune lăsată de Iisus ca un fel de monument, de mărturie asupra căreia trebuie să facem cercetări, și vom descoperi un întreg învățământ ascuns.

Aceste trei cereri din „Tatăl nostru” corespund celor trei principii care se află în om. Mai întâi, cel al gândului, care trebuie să fie luminos, pentru a limpezi și a sfinți totul. Apoi, cel al sentimentului, al inimii, care este centrul tuturor energiilor și unde trebuie să se instaleze împărăția lui Dumnezeu, adică împărăția păcii și bunătații pentru toate creaturile. În sfârșit, lumea voinței, adică 'planul fizic unde trebuie să exprimăm și să repetăm prin faptele noastre tot ceea ce se află în Cer. Este minunat!... Pentru mine, nici o lucrare nu se poate compara cu aceasta. Atunci când vom îndeplini această lucrare, Dumnezeu se va ocupa de noi, de ceea ce El trebuie să ne dea. De altfel, ce ar mai putea să ne ofere? El ne-a dăruit totul. Atunci când împlinești conținutul acestor trei cereri, posezi totul: lumina, fiindcă înțelegi totul; fericirea, fiindcă poți iubi; sănătatea și forța, fiindcă lucrezi și împlinești. Ce doriți mai mult?

„Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă astăzi”. Aici încep cererile care îl privesc pe om însuși. Primele trei îl priveau pe Domnul (fiindcă întotdeauna trebuie să începem cu Domnul): a cunoaște și a sfinți numele său, a dori împărăția Sa, a îndeplini voința Sa, iar acum omul cere ceva pentru el însuși. Ceea ce cere mai întâi, (A se vedea Colecția Izvor nr. 215, Cap. 5: „Precum în cer și pe pământ”). este pâinea. De ce

pâinea? Deoarece ea reprezintă simbolul hranei indispensabile subzistenței sale.

Dar pâinea despre care vorbește Iisus nu este numai o pâine fizică; în Evanghelii se face aluzie mult mai des la nutriție într-un sens spiritual decât într-un sens fizic. De exemplu, atunci când el răspunde Diavolului care îi cere să transforme pietrele în pâini: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”. Sau atunci când spune: „Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura”. Desigur, el a înmulțit cinci pâini și doi pești pentru a hrăni o întreagă mulțime, dar apoi a spus aceleiași mulțimi: „Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică”. Această semnificație spirituală a hranei este și mai clară în momentul Cinei, atunci când Iisus binecuvântează pâinea și vinul și le-o dă discipolilor săi spunând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu... Beți dintru acesta cu toții, că acesta este sângele meu... Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică”.

Prima cerere pe care omul o face pentru sine se referă la pâinea zilnică fără de care el nu poate trăi, dar acest lucru este și mai adevărat în planul spiritual: omul care nu se hrănește spiritual zi de-zi moare.

„Și ne iartă nouă greșelele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri”. Traducerea cea mai exactă a textului Evangheliei este mai degrabă: „Amână-ne datoriile, așa cum amânăm și noi datoriile debitorilor noștri”. Orice încălcare de lege este comparabilă cu o faptă necinstită pentru care trebuie să plătim. De exemplu, acela care abuzează de încrederea sau de iubirea unei ființe, este ca un hoț care va trebui să restituie într-un fel sau altul ce și-a însușit pe nedrept.

Noțiunea de karma se bazează pe acest adevăr conform căruia noi ne întoarcem pe pământ pentru a ne plăti greșelile comise în încarnările anterioare. Acela care și-a plătit toate datoriile poate să nu se mai încarneze.

Acum, când spunem: „Și ne iartă nouă greșelele noastre” sau „Amână-ne datoriile”, ideea principală este de a ierta. Pentru prima dată în istoria umanității a apărut ideea unui Dumnezeu milostiv, a unui Dumnezeu iertător. Dumnezeu din Vechiul Testament, pe care Moise îl prezenta, vorbea numai despre răzbunare și exterminare: vinovații erau pedepsiți fără milă. Și A se vedea Colecția Izvor, nr. 215, Cap. 6: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică”.

Chiar dacă unii zei din alte religii aveau un caracter mai puțin vindicativ, niciodată nu s-a insistat, așa cum a făcut Iisus, asupra milosteniei divine. Această idee a unui Dumnezeu care iartă decurge logic din cele două cuvinte ale rugăciunii: „Tatăl nostru”... Dumnezeu ne iartă, pentru că un tată își iartă mereu copiii.

Numai că Iisus precizează: „Amână-ne datoriile, așa cum amânăm și noi datoriile debitorilor noștri”. Din păcate, cum noi nu amânăm datoriile, și cum nu iertăm jignirile, Dumnezeu nu ne amână datoriile, El nu ne iartă jignirile. Dacă dorim să fim iertați, trebuie mai întâi ca noi să iertăm. Această idee a iertării este primordială în religia creștină. Iisus a adus un învățământ al iubirii, în timp ce alți fondatori de religii au pus mai degrabă accentul pe dreptate, înțelepciune, cunoaștere, putere. Bineînțeles, îmi veți spune că Buddha a adus mila. Da, dar nimeni nu a făcut-o precum Iisus, cu o asemenea anvergură, cu o

asemenea claritate; în acest domeniu Iisus era cu adevărat excepțional. Și de aceea el a fost crucificat.

Frecventându-i pe oamenii cei mai simpli și chiar pe criminali și prostituate, el a dat peste (A se vedea Colecția Izvor, nr. 215, Cap. 7 - „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” și Cap. 8 - „Celui ce te lovește peste obraz..”). cap toate regulile. Nu se văzuse niciodată așa ceva: el mânca împreună cu oamenii în care trebuia să se arunce cu pietre, îi vizita și primea invitația lor. De aceea, cei care vegheau la respectarea ierarhiilor sociale nu l-au putut accepta; iar atunci când au observat că el a îndrăznit să dezvăluie cele mai sfinte adevăruri oamenilor obișnuiți, ei s-au decis să îl omoare. Iisus a fost crucificat fiindcă, aducând religia iubirii, el a răsturnat barierele pe care unii, care aveau interes, s-au străduit să le mențină de veacuri.

„Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău”... Veți rămâne desigur șocați dacă vă mărturisesc că eu nu sunt sigur că aceste cuvinte pronunțate de Iisus au existat cu adevărat: nu ne duce pe noi în ispită. Vă voi explica imediat de ce.

Pentru moment, să ne mulțumim să constatăm că în pofida acestei rugăciuni, noi suntem mereu ispitiți și chiar Iisus a fost. În Evanghelia după Matei se spune: „Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul”. Întrucât chiar Duhul Sfânt însuși l-a condus în deșert pentru a fi ispitit, înseamnă că tentațiile au fost necesare. Acolo, Diavolul l-a provocat pe Iisus spunându-i: „De ești Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă în pâini”. Apoi, așezându-l pe aripa templului: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: îngerilor Săi va porunci pentru Tine și Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău”. În sfârșit,

după ce l-a condus pe un munte, el i-a arătat toate împărățiile lumii și i-a spus: „Acestea toate Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie”.

Aceste trei propuneri făcute de Diavol lui Iisus au un sens bine determinat. Eu vi le-am explicat deja, ele se referă la cele trei planuri fizic, astral și mental. Dar ceea ce este mai interesant, sunt răspunsurile date de Iisus. Ele ne revelă că, pentru a nu cădea pradă ispitei, trebuie să știm cum să răspundem, să găsim deci argumentele pe care să le prezentăm celui care ne ademenește. Atunci când acesta vede că omul i se opune prin niște argumente definitive, el înțelege că nu îl va putea seduce și va pleca.

Trebuie să știți: numai de voi va depinde mereu dacă acceptați o influență. Nici chiar spiritele infernale nu vă pot forța. Evident, dacă nu (A se vedea Vol. IV din Opere Complete: „Cele trei mari ispite”). aveți discernământ, dacă nu sunteți precauți, ele vă pot influența. Ele știu că, pentru a vă duce la marginea prăpastiei, trebuie să vă ispitească prin tot felul de momeli; atunci, dacă ați înghițit momeala, ați căzut în plasă și apoi, încet-încet, ele vă duc la pieire. Dumnezeu le-a dat această putere, dar numai dacă sunteți slabi, dacă nu sunteți luminați. Atunci când sunteți atrași în direcția unde doresc să vă conducă, ele posedă niște puteri formidabile, vă pot face praf și pulbere, și voi sunteți cei vinovați; ele sunt ceea ce sunt, au permisiunea de a ademeni, este treaba lor, dar de ce sunteți atât de proști să le cădeți în capcană?

Da, dacă forțele răului reușesc să îl distrugă pe om, înseamnă că acesta le oferă posibilitatea. Totul depinde de el; dacă nu le lasă să pătrundă în sinea sa, ele nu pot face nimic. Puterea lor vine din faptul că ele

ajung să îl seducă făcându-l să-și închipuie că, înfăptuind una sau alta, el va deveni mai puternic, mai bogat, mai fericit. Dacă omul cedează, ele îl pot înhăța și distruge. Dar dacă nu cedează, ele nu îi pot face nimic. De aceea se poate afirma că omul are aceleași puteri ca Domnul, dar numai când el spune nu, refuză, se opune unei influențe. Pentru a-și impune voința, pentru a obține ce-și dorește, este mult mai greu, posibilitățile omenești sunt foarte limitate și este nevoie de mult timp și muncă. Dar pentru a refuza, pentru a spune nu, în acest caz omul este atotputernic. Nici măcar Infernul nu poate face nimic împotriva sa. Dacă se lasă influențat, înseamnă că el este neștiutor, nu știe unde se află adevărata sa putere.

În anumite țări, precum Turcia, se practică o formă de luptă foarte originală: adversarii sunt aproape dezbrăcați și pielea lor este unsă în întregime cu ulei. Este deci foarte greu pentru fiecare să reușească să îl apuce pe celălalt, mâinile le devin alunecoase, parcă ar prinde niște țipari. Ei bine, același lucru trebuie făcut și cu spiritele negative. Atunci când vă opuneți acestor spirite, sunteți „unși” și ele nu vă pot înhăța. Dar dacă lăsați să zacă niște fire, niște corzi în jurul vostru - vorbind în mod simbolic - spiritele se agață de ele și nu veți mai putea scăpa, sunteți legați și doborâți la pământ. Nu trebuie deci să lăsați nimic în dezordine, ci să deveniți netezi, lucioși, astfel ca nepoftiții să nu vă poată apuca; iar a fi neted, lucios, înseamnă a ști să spui nu. (A se vedea Colecția Izvor, nr.215, cap. IX: „Privegheați și vă rugați”).

Atunci când vă apare o ispită, spuneți-vă: „Desigur, totul este atrăgător, seducător, dar nu este pentru mine. Eu vreau să devin un înțelept, un fiu al Domnului, nu mă voi lăsa antrenat, voi învinge această

tentație, voi fi mai puternic”. Și nu trebuie să considerați ispitele ca niște inconveniente, niște obstacole în calea voastră, ci dimpotrivă să le luați ca niște stimulente, fiindcă ele vă ajută să vă întăriți. Un înțelept, un Inițiat nu evită tentațiile, el chiar și le creează pentru a se stăpâni. Acela care fuge de ispite ajunge mai devreme sau mai târziu să cedeze. Nu rezolvăm problemele fugind de ele.

De aceea eu vă spuneam că nu sunt sigur că Iisus a spus cu adevărat: „Și nu ne duce pe noi în ispită”, fiindcă trebuie să fim ispitiți pentru a ne cunoaște adevăratele posibilități și a ne întări. Ispita este ca o problemă de rezolvat, un examen de trecut: arătați de ce sunteți în stare. Nu trebuie să cerem Domnului să ne scutească de tentații, ci numai să ne ajute să nu cedăm în fața acestora. Răul există, forțele negative există, și este inutil să îi cerem Domnului să le anihileze, fiindcă El nu o va face. Este scris în Apocalipsă că la sfârșitul veacurilor Diavolul va fi izgonit într-un iezor de foc și de pucioasă. Dar până atunci, ne vom confrunta fără încetare cu răul, și este deci mai bine să învățăm cum să îl considerăm și să acționăm cu el.

Să studiem acum ultimul verset: „Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci”. Pentru a înțelege această frază, trebuie să revenim la alte regiuni ale spațiului spiritual despre care vă vorbeam la început, regiuni pe care Iisus le-a numit „ceruri”, și care corespund la ceea ce Cabala numește sefiroti. Ansamblul acestor zece sefiroti formează Arborele Sefirotic sau Pomul Vieții. Numele fiecărui sefirot exprimă o calitate, un atribut al Domnului: Kether, coroana; Hohmah, înțelepciunea; Binah, inteligența; Hased, mila; Gheburah, forța; Tiferet, frumusețea;

Neṭah, victoria; Hot, slava; Iesod, baza; Malkut, împărăția. Al zecelea sefirot, Malkut, împărăția, îi reflectează și condensează pe toți ceilalți sefiroți.

Iisus a spus: „împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muștar”. Grăuntele reprezintă mereu un început, începutul unei plante, al unui arbore etc...dar trebuie să înțelegeți că, dacă în planul fizic începutul se găsește jos, în planul spiritual unde procesele se desfășoară invers ca în planul fizic, începutul se găsește în înalt. De aceea, în timp ce în planul fizic creșterea se produce de jos în sus, în planul spiritual ea se face de sus în jos. Deci, grăuntele plantat este primul sefirot Kether. Atunci când grăuntele se dezvoltă, el se împarte mai întâi în două, apoi el devine tulpină, ramuri, frunze, muguri, flori și fructe; iar fructul, la rândul său, conține semințele. Grăuntele plantat, Kether, devine un arbore trecând succesiv prin toți ceilalți sefiroți până la Malkut. Fructul copt, fructul care dă viața, pulpa pe care o mâncăm, este Iesod, și el poartă sămânța. Observați deci că la sfârșitul creșterii sale, sămânța plantată devine sămânță în fruct, iar Malkut, grăuntele de jos este identic cu Kether, grăuntele din înalt, fiindcă începutul și sfârșitul lucrurilor sunt mereu identice. Fiecare punct de plecare nu este nimic altceva decât o etapă dintr-o dezvoltare anterioară, iar fiecare rezultat, punctul de plecare al unei alte dezvoltări. Orice lucru are un început și un sfârșit dar nu există un început veritabil. Fiecare cauză produce un efect, iar acest efect este cauza unui nou efect.

În fraza „Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci”, împărăția, Puterea și Slava corespund ultimilor trei sefiroți: Malkut, Iesod și Hot.

1 Ehiáh

Hayc
Reşit Ha-

2.3. Jéhovah
Binah - Inteligența
Ṭafkiel
Aralim - Tronurile
Şabtai Saturn

G

5. Elohim Gibor
Gheburah - Forța
Karnaël
Serafim - Puterile
Maadim- Marte

E

8. Elohim Tebaot
Hot - Slava
Rafail (Rafael)
Bnei Elohim - Arhanghelii
Kohav - Mercur

C

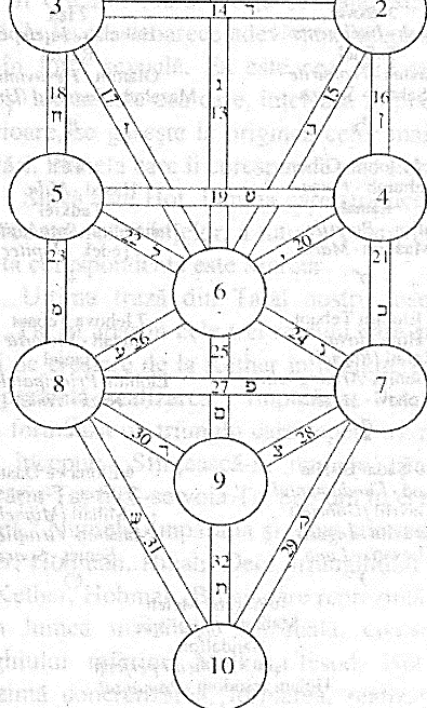
9. Şadai El-Hai
Iesod - Fundamentalul
Gavriil (Gabriel)
Heruvim - Îngerii
Levana - Luna

B

10. Adonai Meleh

Malkut - Împărăția
Sandalfon
Işim - Oamenii perfecți
Holam Iesodolh - Pământul

N

h
elepciune
și
eruvimii
icul (Uranus)

I
Mila
el
stâpâniile
upiter

Ṭebaot
neșari - victoria
Haniel
Elohim -Principatele
Noga - Venus

D

6. Eloha ve Daath
Ṭiferet - Frumusețea
Mihai! (Mihael)
Majahim - Virtuțile
Şemeş - Soarele

A

Împărăția este Malkut, împărăția lui Dumnezeu, realizarea, și aici se află pământul nostru.

Puterea este Iesod care înseamnă „fundamentul”, „baza”, pentru că acest sefirot guvernează puritatea

care reprezintă adevăratul fundament al oricărui lucru. Forța sexuală este și ea legată de Iesod, deoarece adevărata Putere se află aici, în forța sexuală. Ea este cea care creează viața și tot ea este cea care, înțeleasă în planurile superioare, se găsește la originea celor mai mari realizări. Planeta care îi corespunde este Luna.

Slava este Hot, lumina care strălucește de sclipirea tuturor științelor, a tuturor cunoștințelor. Planeta corespondentă este Mercur.

Ultima frază din Tatăl nostru înseamnă deci: „Ție îți aparțin cele trei regiuni care sunt în relații de creștere de la Kether în Malkut, regiuni ce reprezintă realizarea”. Împărăția, Puterea și Slava formează un triunghi care repetă triunghiul de la început: „Sfințească-se numele Tău; Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. Numele, Împărăția și Voia sunt sefiroții Kether, Hohmah, Binah. Deci, triunghiului superior, Kether, Hohmah, Binah care reprezintă creația în lumea invizibilă, spirituală, corespunde triunghiului inferior, Malkut, Iesod, Hot care reprezintă concretizarea, formarea, realizarea în planul fizic... „și slava în veci”... formulă care corespunde sefirotului Nețah al cărui nume este „veșnicie”.

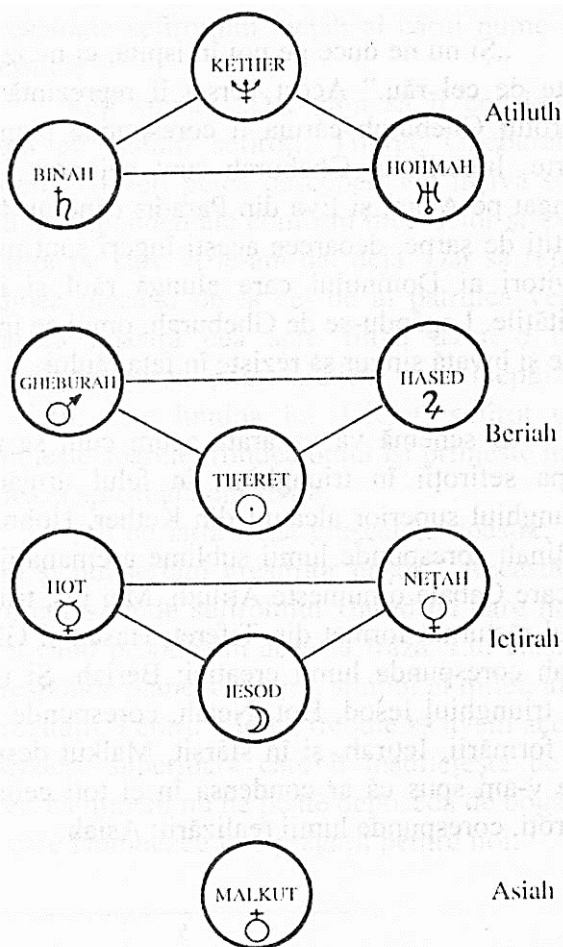
Veți spune: „Dar cum să îi considerăm acum pe ceilalți sefiroți: Tiferet, Gheburah și Hased?” Îi veți putea descoperi voi înșivă stabilind corespondențele conform metodelor și explicațiilor pe care vi le-am dat deja. Dar să reluăm ordinea plecând de la cel de al patrulea verset: „Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi” Adevărata pâine zilnică, izvor inepuizabil al vieții, este lumina lui Tiferet, sefirot unde domnește soarele, fiindcă omul își primește hrana fizică și

spirituală din soare. (A se vedea colecția Izvor, nr.215, cap.VI: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică”).

„Și ne iartă nouă greșelele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri”. Această cerere corespunde sefirotului Hased cu care ne legăm când pronunțăm această frază. Lui Hased îi corespunde planeta Jupiter, simbol al milei, al generozității. Pentru a ierta, trebuie să avem această încredere superioară care îl însuflețește pe Jupiter: că nimeni nu ne poate depreda de bogățiile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi.

„Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău”. Acest verset îl reprezintă pe sefirotul Gheburah căruia îi corespunde planeta Marte. Îngerii lui Gheburah sunt cei care i-au alungat pe Adam și Eva din Paradis când au fost ispitiți de șarpe, deoarece acești îngeri sunt niște servitori ai Domnului care alungă răul și impuritățile. Legându-se de Gheburah, omul se întărește și învață singur să reziste în fața răului.

O schemă vă va arăta acum cum se pot grupa sefirotii în triumfiuri în felul următor. Triumfiul superior alcătuit din Kether, Hohmah și Binah corespunde lumii sublime a emanațiilor pe care Cabala o numește Atiluth. Mai jos, triumfiul răsturnat format din Tiferet, Hased și Gheburah corespunde lumii creației: Beriah. Și mai jos, triumfiul Iesod, Hot, Nețah, corespunde lumii formării, Ietirah, și în sfârșit, Malkut despre care v-am spus că ar condensa în el toți ceilalți sefiroti, corespunde lumii realizării: Asiah.

Arborele Sefirotic

Malkut este împărăția, Iesod este Puterea, Nețah este Veșnicia. Astfel când pronunțăm fraza: „Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci”, ea se leagă de ultimii patru sefiroti ai Pomului Vieții.

Începeți acum să sesizați imensitatea acestei rugăciuni pe care Iisus ne-a dăruit-o, atât de scurtă și aparent atât de simplă? Întreg universul este conținut în ea. Ce orizonturi se deschid în fața voastră!... Dar ceea ce v-am spus este încă foarte puțin; reflectați,

meditați deci asupra acestor câteva cuvinte și veți descoperi minuni.

Fie ca lumina și pacea să fie cu voi!

Cap. 2 - „Iar eu și tatăl meu una suntem”

Atunci când răsfoim istoria religiilor, constatăm că Moise a adus o idee cu adevărat revoluționară prezentându-l pe Iahve ca singurul Dumnezeu. Dar acest Dumnezeu era temut, era Stăpânul universului, un Maestru neînduplecat, neclintit, un foc devastator: în fața sa, oamenii erau numai niște creaturi temătoare și tremurătoare, obligate să aplice ordinele sale sub pedeapsa de a fi nimiciți. Apoi a venit Iisus și l-a prezentat pe Dumnezeu ca un Tată ai cărui copii suntem noi; distanța care ne separa de el s-a micșorat, eram legați de El chiar prin niște legături de familie, totul s-a schimbat. Unde se găsea în realitate schimbarea? Pur și simplu în mințile, în inimile noastre, în forul nostru interior: ne-am simțim apropiați de Dumnezeu.

Dar nu trebuie acum să mergem mai departe? Atât timp cât îl plasați pe Dumnezeu undeva, într-o regiune din univers denumită Cer, alături de îngerii și arhanghelii săi, veți avea în privința sa o percepere obiectivă: El se situează în afara voastră; chiar dacă El este Tatăl vostru, iar voi îi sunteți fii, El rămâne în exteriorul vostru. Este posibil ca Dumnezeu să existe în exteriorul omului; numai că, atunci când omul îl percepe în exteriorul său, el își simte propriile limite, el simte obstacolele ce îl separă de El; prea multe lumi, prea multe stele, prea multe spații infinite...este imposibil să se apropie de El.

Dacă îl considerăm pe Domnul în exteriorul nostru, înseamnă că și noi ne găsim în exteriorul Lui și trebuie să avem aceeași soartă ca obiectele. Or, ce reprezintă cu adevărat un „obiect?” Să luăm exemplul unui cultivator, al unui artizan, al unui muncitor: el se folosește de niște obiecte care sunt desigur diferite de el; le folosește un moment, apoi le lasă la o parte când și-a încheiat munca, iar a doua zi, sau mai târziu, le folosește din nou. Și cu noi se întâmplă la fel, atât timp cât ne închipuim că existăm în afara Domnului, Dumnezeu ne ia, apoi ne lasă deoparte ca pe niște obiecte. Da, priviți-l pe olar și oalele sale sau pe stăpâna casei și vasele din bucătărie: dacă vasele ar avea o conștiință, oare ce ar spune? Ele ar geme: „De atât timp stăpâna ne-a abandonat! Când se folosea de noi, eram cel puțin încălzite, lingura ne râcăia și făcea un zgomot plăcut, ne bucuram, dar acum s-a sfârșit, ea ne-a uitat: câtă răutate, câtă cruzime!”

Ce vreți, dacă suntem ca vesela față de Domnul, este normal ca El să ne mai uite din când în când, nu îi putem reproșa. Oare una dintre oalele din bucătăria voastră va îndrăzni să vă reproșeze într-o zi că ați părăsit-o? Sunteți stăpâni la voi acasă, este normal să faceți ce doriți. De ce să vă revoltați atunci împotriva Domnului când vă simțiți părăsiți? Nu este logic, nici drept... Atunci când veți fi ceva în El, în mintea sa, în membrele sale, atunci veți fi mereu cu El, altminteri trebuie să vă așteptați să fiți din când în când părăsiți.

Credeți-mă că în curând se vor produce niște schimbări în filosofia și concepțiile religioase ale oamenilor. Pentru moment ei consideră că este normal, firesc, să pună o distanță între Dumnezeu și ei, toată lumea este convinsă că așa trebuie să fie. Dar de ce mai țipă atunci când suferă consecințele?

Eu v-am mai spus deja, în viitor va exista un al treilea Testament care le va completa pe cele două precedente și se va găsi acest adevăr, se va insista asupra sa, va fi subliniat, prezentat ca esențial: că omul trebuie să învețe să se apropie mai mult de Dumnezeu, să îl simtă în sinea sa. În acel moment, el nu va mai simți că este părăsit.

În realitate, dacă ne simțim părăsiți de Domnul, este pentru că îl părăsim și noi. Suntem oare mereu cu El? Ne-am făcut prima împărțășanie, desigur, și câteva minute ne-am rugat Domnului, dar după acea zi, până la cincizeci, șaiszeci de ani, ne-am mai gândit din nou la El? Nu, atunci de ce ar trebui ca El să se gândească mereu la noi? Ce suntem noi, ce reprezentăm noi pentru ca El să fie obligat să se ocupe fără încetare de noi?

Evident, Domnul se gândește mereu la noi, dar într-o manieră diferită de cea pe care ne-o închipuim! Atunci când se naște un copil, Inteligența Cosmică îi dă tot ce este necesar pentru a trăi pe pământ, nimic nu îi lipsește: capul, brațele, picioarele, organele, totul este la locul său. El a fost expedit pe pământ echipat ca un soldat: i se dă o pușcă, niște ghete, o cască, muniție, și trebuie să se descurce. Dumnezeu ne-a dat tot ce avem nevoie: viața, sănătatea, forța, inteligența, cât și tot ce trebuie pentru a le menține, și este greșeala noastră dacă nu știm să le folosim.

Unii vor considera că este mai respectuos să păstreze o mare distanță între Domnul și ei așa cum au fost învățați. Adevărul are mii și mii de grade, iar acum a venit momentul să mergem mai departe. Trebuie să ne gândim că Domnul se află în noi, și să considerăm în același timp că suntem o parte din El, o parcelă infinitezimală, că El este Totul și că noi suntem o

particulă din acest Tot. Dacă vă rugați Domnului gândindu-vă că el se află undeva dincolo de stele, cum vreți ca rugăciunea voastră să ajungă la El? Da, eu am afirmat într-o zi că rugăciunea parcurge întreg universul, dar îi trebuie atât timp să străbată spațiul infinit! în timp ce Domnul este aici, foarte aproape, în voi, și aveți de spus numai: „Alo, alo, Doamne!” Considerați că nu este prea respectuos? Nu, înțelegeți-mă, este o manieră de a vorbi.

De acum încolo, când meditați, încercați să vă exersați să îl simțiți pe Domnul în interiorul vostru și veți vedea rezultatele: veți trăi din ce în ce mai puțin senzația de abandon. Pentru moment, atunci când simțiți bucuria, inspirația, încântarea, sunteți fericiți câteva zile; când sunteți invadați de o secetă îngrozitoare, totul este un deșert arid, și atunci spuneți: „Da, Domnul m-a părăsit”.

Vă voi da o imagine. Este timp frumos, soarele strălucește, dar iată că niște nori încep să acopere cerul, și sunteți la cheremul lor. Ați vrea să primiți în continuare căldura și lumina soarelui, dar este imposibil. Ce este de făcut? Așteptați, și până atunci spuneți: „Soarele m-a părăsit”. Deloc, dar voi sunteți prea departe, vă aflați sub nori. Să presupunem acum că ați urca într-un avion sau un balon și ați ajunge deasupra norilor: nimic nu se mai poate interpune între soare și voi. El este acolo, strălucește fără încetare, nu v-a părăsit. Atunci când vă simțiți părăsiți, aceasta dovedește că ați coborât prea jos sub nori. în timp ce, acela care se simte mereu vesel, inspirat, arată că a știut să depășească regiunea norilor: pentru el soarele strălucește fără încetare, și el îi contemplă lumina, îi simte căldura...Iată o explicație foarte simplă.

Deoarece această senzație de a fi părăsit sau nu depinde de noi, de ce să nu ne schimbăm felul de a vedea lucrurile? De ce să rămânem într-o regiune așa joasă, unde zilnic, la fiecare minut, un ecran blochează lumina și ne împiedică să primim bucuria și revelațiile soarelui? De ce să rămânem așa jos?

Iată tocmai motivația de existență a Inițierii: ea ne învață să ne înălțăm foarte sus deasupra norilor, acolo unde nu mai depindem de nimic și de nimeni, unde devenim invulnerabili, inatacabili, invincibili, nemuritori! Da, trebuie să urcăm mai sus, mereu mai sus. Trebuie să ne schimbăm concepțiile ce le avem despre Domnul, să le facem să se apropie de Domnul, să se apropie într-atât încât să ajungem să le așternem în sinea noastră, Domnul să fie atât de aproape, atât de interior nouă înșine încât să fim mereu scăldați de prezența sa...

Desigur, nu este ușor să ajungem să îl concepem pe Domnul ca fiind inseparabil de noi. Dar există niște exerciții ce ne permit să reușim. Discipolul unui învățământ inițiativ știe că trebuie să învețe să-și smulgă conștiința din cercul limitat al naturii sale inferioare, pentru ca ea să se poată topi în conștiința nelimitată a Ființei Cosmice care trăiește în sinea sa și despre care nu are o cunoaștere clară. Această Ființă, această parte din Divinitate se află în el, și el trebuie să se reunească cu ea.

Trebuie să înțelegeți că există doi poli: voi înșivă, aici, conștiința ce o aveți despre voi înșivă, adică eul vostru inferior, și apoi Eul vostru Sublim pe care nu îl conștientizați încă. El este acolo în voi și lucrează; nu știți încă ce face el, dar de aici, de jos, vă puteți închipui această Ființă Sublimă care locuiește în voi, care caută să se exprime prin voi pentru a se cunoaște

ea însăși prin intermediul materiei dense care sunteți voi. Ea se cunoaște în înalt, dar dorește să se cunoască prin intermediul vostru, prin intermediul materiei opace. Datorită efortului ce îl faceți pentru a vă imagina această apropiere de Eul vostru Superior, se va produce într-o bună zi o asemenea iluminare încât conștiința voastră nu va mai avea limite. Veți fi în lumină, într-o strălucire orbitoare, și vă veți simți una cu această Ființă Sublimă: Eul vostru Superior.

Este un exercițiu foarte greu, desigur, dar este printre cele mai puternice și eficace. Dacă vă obișnuiți să îl faceți din când în când, veți obține mari rezultate. Orice ați face, supraconștiința va fi acolo pentru a participa la toate activitățile voastre: da, fiindcă ați (acut legătura. Cât timp rămâneți în exteriorul Domnului, vă lipsiți de bogățiile sale. El nu vi le poate da: voi și El sunteți două lumi care nu pot comunica între ele fiindcă nu vibrează la unison. În timp ce, dacă învățați să vă sincronizați, nu mai există separație, veți începe să vă simțiți o altă ființă, și Dumnezeu însuși vine să se exprime în voi. Aici este sensul cuvintelor lui Iisus: „Iar eu și Tatăl Meu una suntem”.

Desigur, nu este dat la toată lumea să ajungă pe această culme. Legile destinului decid dacă putem reuși sau nu în această existență. Dar străduindu-ne să reușim, este posibil să ieșim din anumite limitări. Oamenii nu știu să folosească mijloacele puse de Dumnezeu la dispoziția lor. Dumnezeu ne-a dat posibilitatea de a fi ca El. Toate ființele au această posibilitate, dar din cauza a ceea ce sunt pentru moment, ele sunt împiedicate să utilizeze această șansă. Ele nu o cunosc, nu o simt, o majoritate rămâne mereu foarte jos. Și totuși nimeni nu este înlănțuit în mod absolut, chiar și creaturile cele mai limitate

posedă mijloacele de a se depăși; dacă ar accepta să-și întoarcă privirea și gândul spre acele regiuni unde se află Domnul, ele și-ar da seama de posibilitățile lor. Dar oare câți oameni vor încerca să schimbe ceva în ei?...Evident, eu am spus-o mereu, motivul este foarte simplu: totul depinde de ce este cel mai important pentru ei. Dacă cel mai important lucru îl reprezintă banii, plăcerile, iar în mintea lor nu se găsește nici un loc pentru spiritualitate, ce progres ați dori să facă? Dar dacă întâlniți o ființă care acordă întâietate luminii, iubirii, frumuseții, spiritului, fără să se preocupe să știe dacă va fi bogată sau săracă, dacă va avea de mâncare sau nu în fiecare zi, dacă va îmbrăca niște haine curate sau niște zdrențe, dacă va fi apreciată sau ridiculizată, pentru ea totul devine posibil.

Cap. 3 - „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este”

Cea mai rea înrobire pentru om este pierderea acestei lumini venită din toate sanctuarele antichității care ne învățau că el este fiul Domnului. Când Iisus a venit să reveleze acest mare adevăr mulțimii a fost crucificat; niciodată până atunci acest adevăr nu fusese revelat poporului de frică că, conștientizându-i măreția, să nu se mai supună regulilor impuse de farisei și saducheii. Hristos a fost cel mai mare revoluționar dintre mesagerii lui Dumnezeu, el nu a luat în considerare nici una dintre legile vechi, de aceea a ispășit pe cruce această îndrăzneală de a spune că toți oamenii erau fiii aceluiași Tată.

În Vechiul Testament era deja scris: „Voi sunteți dumnezei”, dar acest adevăr a fost conștient îndepărtat și continuă să fie și astăzi. Totuși mântuirea

oamenilor se află în recunoașterea acestei realități, că toți sunt copiii aceluiași Tată, Dumnezeu, și ai aceleași Mame, Natura, Sufletul Universal. Atât timp cât nu vor fi conștienți de aceasta, ei nu-și vor cunoaște adevărata natură, vor ocoli esențialul, și evident vor suferi. De asemenea cei care nu vor să recunoască tuturor oamenilor originea lor divină, ca și cei care nu încearcă să descopere în ei înșiși această origine, vor suferi, fiindcă este imposibil să găsești fericirea atât timp cât se respinge acest adevăr fundamental al esenței divine a omului.

Da, pentru că Dumnezeu a pus în om un sâmbure, un germen, un model de perfecțiune, de splendoare, de care trebuie să ne apropiem până vom fi una cu el. Pentru a-i determina să atingă acest model, Iisus le spunea discipolilor: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”. Dar cum putem deveni desăvârșiți ca Tatăl nostru Cerească când nu știm cum arată, fiindcă nu L-am văzut niciodată?...În realitate nu este nevoie să îl vedem. Pentru că în fiecare creatură este depusă, ca un grăunte, această imagine a perfecțiunii Tatălui Cerească, iar dacă veți hrăni acest grăunte, dacă îl veți uda, dacă îl veți însufleți, vă veți apropia încet-încet de perfecțiune. Există în voi o sămânță în care este inscripționată imaginea perfecțiunii divine, dar trebuie să aveți un înalt ideal pentru a o putea alimenta, întări, astfel ca această sămânță să înceapă să încolțească.

Iată de ce se spune că omul a venit pe pământ cu o misiune. Dar să nu înțelegeți greșit acest cuvânt „misiune”. Mulți oameni obișnuiți își închipuie că au o misiune: ei nu posedă nici capacități, nici înzestrări, dar și-au băgat în cap că sunt trimișii Cerului pentru a restabili ordinea în lume, iar când îi vezi atât de slabi și

vulnerabili, rămâi stupefiat! Bineînțeles, noi toți avem o misiune, dar trebuie să o cunoaștem. Această misiune este de a dezvolta toți germenii calităților și ai virtuților pe care Cerul le-a așezat în noi. Este posibil de asemenea ca, din când în când, Cerul să aleagă o ființă pentru o misiune excepțională, dar misiunea colectivă a oamenilor este de a se dezvolta încet-încet până la perfecțiune. Chiar dacă nu posedă însușiri deosebite, chiar dacă sunt încă dezumanizați, ei au de îndeplinit această misiune: a lucra, a se ameliora, a evolua. Din nefericire, mulți sunt pregătiți pentru niște misiuni false - ei se cred în stare să salveze Franța ca Ioana d'Arc! - dar adevărata lor misiune nu îi interesează. Nu, trebuie mai întâi să se ocupe de această misiune pe care Domnul a dat-o tuturor oamenilor: să devină desăvârșiți ca El. Și cum într-o existență care este atât de scurtă nu vor reuși, ei vor reveni pentru a-și continua lucrarea.

Atunci când Iisus spunea: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”, el subînțelegea reîncarnarea. Altminteri, el care era atât de înțelept și luminat, cum ar fi putut să ceară oamenilor să devină perfecți într-o singură existență? Sau nesocotea slăbiciunea omenească, sau nu avea nici o idee despre măreția Domnului. Dacă nu s-ar fi gândit la reîncarnare, acest precept ar fi fost lipsit de sens. Cu ideea de reîncarnare totul devine posibil și are un sens, iar Iisus a cerut oamenilor perfecțiunea fiindcă știa că perfecțiunea este legea întregului univers.

Dumnezeu este perfect, omul nu este, dar poate deveni pentru că este scris la începutul cărții Facerea că Dumnezeu l-a creat după chipul său. „Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și după

asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice"... Iar mai departe: „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut”. Cuvântul chip este repetat, în timp ce cuvântul asemănare lipsește... De ce? Și ce diferență există între chip și asemănare? Dumnezeu avea deci intenția de a crea omul după chipul și asemănarea sa, dar nu a făcut-o. El l-a creat numai după chipul său, adică cu aceleași însușiri, dar fără să îi dea totalitatea acestor însușiri: asemănarea.

Pentru a înțelege mai bine, să luăm ca exemplu ghinda unui stejar: ea este făcută după chipul tatălui ei, stejarul, adică are aceleași calități latente ca el, dar nu seamănă cu el - priviți diferența existentă! Numai atunci când ghinda va fi plantată va deveni un stejar ca tatăl ei. Omul este imaginea Domnului, el posedă înțelepciunea, iubirea, puterea etc... dar într-o măsură infinit mai mică decât Creatorul. Atunci când se va dezvolta - pe parcursul timpului - el îi va semăna, va poseda virtuțile sale în întregime. Observați deci că această dezvoltare, trecerea de la chip la asemănare subînțelege reîncarnarea. Dumnezeu spune: „Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră” dar El nu a realizat asemănarea. „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a tăcut”. În absența cuvântului asemănare și a repetiției cuvântului chip, Moise a ascuns ideea reîncarnării.

Veți replica că nu există nici o urmă a ideii de reîncarnare în Evanghelii. Ei bine, vă înșelați. Desigur, ea nu este menționată explicit, dar pentru cel care știe să citească este limpede.

Să studiem în Evanghelii unele probleme puse de Iisus discipolii săi și răspunsurile date. Într-o zi, Iisus și-a întrebat discipolii: „Dar voi cine ziceți că sunteți?” Ce

Înseamnă această întrebare? Ați văzut adesea vreun om să vă întrebe: „Cine crezi că sunt?” Priviți răspunsul discipolilor: „Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci”. Cum putem afirma despre cineva că ar fi o anumită persoană care este deja moartă de multă vreme, dacă nu se subînțelege ideea reîncarnării?

Altă dată, Iisus și discipolii săi au întâlnit un orb din naștere, iar discipolii l-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuț; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” Unde ar fi putut păcătuț acel om înainte de naștere? În pântecul mamei sale? Este oare aceasta o întrebare lipsită de sens, sau ea subînțelege că Iisus și discipolii săi vorbeau despre o viață anterioară. Discipolii l-au întrebat dacă părinții au fost cei care au păcătuț, fiindcă legea ebraică îi învăța că orice infirmitate, orice nenorocire se datorează unei încălcări a legii, dar că deseori o persoană poate plăti pentru alta, iar dacă vedem pe cineva aflat în nenorocire, nu putem știe dacă își ispășește propriile păcate sau se sacrifică pentru un altul.

Aceasta era o credință admisă la iudei. Tot ce ți se întâmplă rău fiind rezultatul unei încălcări a legii, discipolii i-au pus deci această întrebare pentru că știau că un om nu se poate naște orb fără motiv... sau numai pentru că așa îi place Domnului să îl facă orb, după cum și-ar imagina creștinii. Iar Iisus răspunse: „Nici el n-a păcătuț, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”, adică, trecând pe acolo, să îl vindec și poporul să creadă în mine. Oamenii suferă din două motive: fie au comis niște păcate și sunt pedepsiți, sau, fără să fi comis niște greșeli, ei preiau karma altora, ei se sacrifică pentru a evolua. Dar există și o a treia categorie care și-a încheiat evoluția, care

este liberă, și pe care nimeni nu o poate obliga să coboare din nou pe pământ. Și deseori ei coboară fiindcă acceptă «să suporte orice boală, suferință sau infirmitate, chiar să fie martirizați, pentru a-i ajuta pe oameni. Ei bine, acest orb făcea parte din a treia categorie.

Iar dacă nu sunteți convinși încă, iată alte argumente. Într-o zi, Iisus a aflat că Ioan Botezătorul a fost înțemnițat, și textul spune atât: „Și Iisus, auzind că Ioan a fost înțemnițat, a plecat în Galileea”. După o vreme Ioan Botezătorul a fost decapitat din ordinul lui Irod. După schimbarea la față, discipolii l-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?” Iar Iisus le răspunde: „Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit”. Iar textul adaugă: „Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul”. Este deci limpede că Ioan Botezătorul era reîncarnarea lui Ilie. De altfel, Evanghelia povestește că atunci când un înger i-a apărut lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, pentru a-l vesti că soția sa Elisabeta va naște un băiat, el i-a spus: „Și va merge înaintea Lui cu duhul și cu puterea lui Ilie”.

Să cercetăm acum viața profetului Ilie și să vedem ce a făcut ca să i se taie capul când s-a reîncarnat mai târziu ca Ioan Botezătorul. Este o poveste foarte interesantă, Ilie trăia în vremea regelui Ahab. Ahab s-a căsătorit cu Izabela, fiica regelui Sidonului, și din acest motiv a început să înalțe un cult lui Baal. Ilie s-a înfățișat în fața regelui pentru a-i reproșa infidelitatea sa față de Dumnezeu Israelului și i-a spus: „Zece ani de acum încolo nu va ploua, nici rouă nu va cădea asupra țării”. Apoi a plecat la ordinul

Domnului și s-a ascuns în munți pentru a scăpa de urmăritorii regelui. Seceta a făcut mari ravagii vreme de trei ani în întreaga țară: poporul suferea de foame și Dumnezeu l-a trimis din nou pe Ilie la rege. Văzându-l, regele l-a acuzat cu violență că este cauza acestei secete, Ilie i-a răspuns: „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului și mergeți după baali. Trimite dar acum și adună la mine în muntele Cârmei tot Israelul, dimpreună cu cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal”... Toți profeții au fost adunați și Ilie a spus: „Dați-ne doi viței; ei să-și aleagă unul, să-l taie în bucăți și să-l pună pe lemne, dar foc să nu facă, iar eu voi tăia bucăți pe celălalt vițel și-l voi pune pe lemne și foc nu voi face. Apoi voi să chemați numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Și Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu”.

Profeții începură; și de dimineață până la prânz au făcut invocații: „Baale, auzi-ne!” Dar nu au primit nici un răspuns și „Ilie a început să râdă de ei și zicea: Strigați mai tare, căci doar este dumnezeu! Poate stă de vorbă cu cineva, sau se îndeletnicește cu ceva, sau este în călătorie, sau poate doarme; strigați tare să se trezească!” Profeții strigară și mai tare și chiar, cum practica magia, și-au făcut răni pe corp, sperând ca prin sângele ce curgea să atragă larvele și elementalii care să coboare focul pe altar. Dar nu s-a întâmplat nimic. Atunci Ilie a luat douăsprezece pietre și a făcut cu ele un altar în jurul căruia a săpat un șanț, a pus lemne peste pietre și peste lemne vițelul tăiat în bucăți. A udat apoi totul cu apă și a umplut și șanțul cu apă. Fiind totul pregătit, Ilie l-a invocat pe Dumnezeu: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui

Israel! Auzi-mă Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur ești Dumnezeu în Israel și că eu sunt slujitorul Tău”. Iar focul a căzut din cer atât de puternic încât a ars totul: nu a mai rămas nici urmă de vițel, nici lemne, nici pietre, nici apă. Întreg poporul înspăimântat a recunoscut că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. În acel moment, Ilie prea mândru de victoria sa i-a dus pe cei patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal lângă un pârau și le-a tăiat capetele.

Iată de ce trebuia să se aștepte la rândul său să i se taie capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a anunțat-o în grădina Ghetsimani în clipa în care Petru s-a aruncat asupra servitorului lui Caiafa și i-a tăiat urechea: „Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri”. Or, într-o aceeași existență nu se poate verifica întotdeauna adevărul acestor cuvinte. Dar cum a murit Ilie? Nu numai că nu a fost masacrat, dar i s-a trimis și un car de foc cu care a fost dus la Cer. Dar el și-a primit pedeapsa pentru greșelile sale când a revenit pe pământ în persoana lui Ioan Botezătorul. Iisus știa cine este și nu a făcut nimic ca să îl salveze; dreptatea trebuia să se împlinească.

Creștinii credeau în reîncarnare până în secolul al patrulea, ca și evreii, egiptenii, hindușii, tibetanii... Dar fără îndoială, Părinții Bisericii și-au spus că această credință ar trăgăna lucrurile, că oamenii nu s-ar grăbi să se îndrepte, și au dorit deci să îi determine să se perfecționeze într-o singură viață, suprimând ideea reîncarnării. De altfel, Biserica a inventat încet-încet niște lucruri atât de groaznice ca să înspăimânte oamenii, încât în Evul Mediu se credea mai mult în Diavol, în Infern și în pedepsele veșnice, decât în Dumnezeu. Biserica a suprimat deci credința în

reîncarnare gândindu-se să îi oblige astfel pe oameni să se amelioreze mai repede, dar nu numai că aceștia nu s-au ameliorat, ci au devenit și mai răi, mai ignoranți!... Iată de ce trebuie reluată această credință, altminteri nimic nu este cum trebuie: viața este lipsită de sens, iar Domnul prezentat de Iisus ca Tatăl nostru ne apare ca un monstru.

Dovada: mergeți la un preot și întrebați-l: „Explicați-mi de ce un om este bogat, frumos, inteligent, puternic, de ce reușește în tot ce face, iar un altul este bolnav, urât, sărac, nenorocit și prost?”. El vă va răspunde că este voința Domnului. Uneori vă va vorbi și despre predestinare și milostenie, dar aceasta nu vă va lumina prea mult. Oricum, tot despre voința Domnului este vorba.

Din aceste răspunsuri trebuie să concluzionăm că Dumnezeu are capricii, face ce vrea, uneori oferă unora totul, și altora nimic. Bine, să admitem, El este Dumnezeu, este voința sa, nu mai este nimic de spus, trebuie să acceptăm. Dar ceea ce este de neînțeles, este că El continuă să fie nemulțumit, furios, jignit, când celor cărora nu le-a dat nimic comit greșeli, sunt răi, necredincioși, criminali. Din moment ce El este cel care le-a dat această mentalitate, această lipsă de inteligență sau de inimă, de ce să îi pedepsească. El care are toate puterile, nu i-ar putea face buni, cinstiți, inteligenți, înțelepți? Nu numai că din cauza Lui ei comit niște crime, dar îi mai și pedepsește din acest motiv! Ceva nu merge. De ce El nu este mai consecvent, mai logic, mai drept? Ar trebui măcar să îi lase pe oameni liniștiți. Ah nu, El îi va arunca în Infern pe veșnicie!

Nici aici ceva nu merge. Câți ani au păcătit? Treizeci, patruzeci, cincizeci? Bine, să rămână în Infern

tot atâția ani, nu mai mult. Dar pentru veșnicie... este o cruzime de neconceput!

În timp ce, dacă se acceptă reîncarnarea, atunci totul se schimbă: Dumnezeu este cu adevărat Stăpânul Universului, cel mai mare, cel mai nobil, cel mai drept, și vom înțelege că dacă suntem săraci, proști, nenorociți, este greșeala noastră, pentru că nu am știut să folosim toate bogățiile pe care El ni le-a dat la origini: noi am vrut să facem niște experiențe costisitoare, și El care este generos și tolerant ne-a lăsat să abuzăm de libertatea noastră spunând: „Ah bine, ei vor suferi, își vor sparge capul, dar nu-i nimic, pentru că le voi da în continuare bogățiile și iubirea mea... au multe reîncarnări înaintea lor... sunt copiii mei și într-o zi se vor întoarce...”

Atunci, înțelegeți mai bine sensul cuvintelor lui Iisus: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”. Acest precept a fost înlăturat pentru că era prea greu de realizat. Dar, în realitate problema nu este de a reuși sau nu, problema este de a lua acest ideal în serios și de a tinde către el. Iar dacă îl veți realiza... în cât timp... depinde doar de voi, dar nu aceasta trebuie să vă preocupe. Poate că nimeni nu a reușit să îl realizeze - perfecțiunea divină este atât de îndepărtată de oameni! Dar trebuie să o dorești, să aspiți la ea, fiindcă această aspirație declanșează calitățile și virtuțile ce există în voi ca putere. Beneficiați deci de prezența lor, de eficacitatea lor și vă simțiți ajutați, susținuți. Creatorul a pus în om niște posibilități extraordinare, dar pentru a le declanșa și a le face eficace trebuie să ai cel mai înalt ideal, deoarece acest ideal este cel care pune totul în mișcare.

Un grăunte nu este altceva decât o ființă vie care apelează neîncetat la forțele și materialele cosmosului pentru a-și îndeplini sarcina. Iar misiunea sa este de a se asemăna cu arborele care a produs-o. Creatorul a pus în grăunte această vocație de a se asemăna cu tatăl său, arborele; iată de ce, de îndată ce este plantat, dacă nu este stricat, întreaga sa lucrare se va îndrepta în sensul acestei vocații, luând din elementele înconjurătoare pe cele care îi convin, lăsându-le pe celelalte deoparte, ajungând să exprime astfel toate tendințele indicate în schema ce o poartă în el. Ei bine, la fel este și pentru om. Pentru că Dumnezeu a creat omul după asemănarea sa, înseamnă că el are posibilitatea, dezvoltându-se corect, să devină ca Tatăl său Cereșc.

Ce se află într-un grăunte? Dacă îl tăiați și îl puneți la microscop, nu veți descoperi imaginea arborelui. Totuși, dacă îl puneți în pământ, acest grăunte aparent neînsemnat va da naștere unei plante minunate, cu rădăcini, tulpină, frunze, flori și fructe. Evident, dacă deschideți grăuntele pentru studiu, nu veți găsi niciodată desenul ramurilor sau al frunzelor, pentru că această amprentă este de natură eterică. Numai dacă aveți posibilitatea de a vedea în lumea eterică veți observa întreaga structură a arborelui, așa cum trebuie să se dezvolte, după o anumită linie de forță.

Creșterea este deci o lucrare ce se efectuează după o anumită schemă, după anumite linii de forță determinate, pentru ca planta să dobândească exact aceleași caracteristici ca aceea care a produs-o: formă, dimensiune, culoare, gust, parfum, proprietăți. Toată lumea consideră acest lucru normal, natural, nu avem întrebări de pus, și totuși nu este extraordinar?... Dar

cel mai extraordinar, este că procesul de creștere al grăuntelui ne poate revela misterul omului. Omul posedă de asemenea în sinea sa o schemă după care forțele care se află în el se determină, se orientează. Eu doresc să vă vorbesc tocmai despre ce reprezintă această schemă și cum se realizează.

Atunci când doriți să construiți o clădire, trebuie mai întâi să întocmiți un proiect, un plan.

Deci, pentru orice clădire există un autor al planului, arhitectul, apoi muncitorii care o ridică și evident materialele necesare construcției. Același lucru se întâmplă când un copil se formează în pântecul mamei sale: el se formează după o schemă, un plan, un program conceput de Domnii Destinului, în funcție de meritele sale din viața trăită în precedentele încarnări, iar mama îi construiește o casă, adică un corp corespunzător acestui plan.

Deci, atunci când un om coboară pe pământ, el vine cu un germen ce conține liniile de forță ale destinului său - ca fiecare grăunte sau sămânță pe care o întâlnim în natură - adică o amprentă originală după care, o dată plantat, începe să se dezvolte și să crească. După această imagine, după această amprentă, se va desfășura întregul proces de creștere a plantei.

În realitate, ființa umană nu pornește de la un singur germen, ci de la șapte. Acești șapte germeni corespund diferitelor corpuri. atmic, budic, cauzal, mental, astral, eteric, fizic. Aceste corpuri sunt suporturile vieții sale fizice (corpul fizic), afectivă (corpul astral), intelectuală (corpul mental), spirituală (corpurile cauzal, budic și atmic). Pe măsura coborârii sale prin diferitele regiuni ale spațiului, ea va primi germenii care vor permite corpurilor să se dezvolte

începând cu cel mai subtil, corpul atmic, și terminând cu cel mai material, corpul fizic.

Dar să revenim la grăunte. Unii călători care au fost în India au povestit că au văzut niște fachiri plantând un sâm bure de mango și făcând să crească în foarte scurt timp un arbust din care împărțeau apoi fructe multîmii. Acest fenomen se explică prin faptul că fachirul lucrează cu o substanță numită akaşa în India. Această substanță eterică propagată în spațiu poate fi utilizată pentru accelerarea creşterii vegetației și aducerea rapidă a fructelor la coacere. Deci, cel care ştie să se concentreze asupra acestei forțe akaşice, este capabil să facă să crească în foarte puţin timp un arbore căruia i-ar trebui altfel luni sau chiar ani.

Dar nici un gânditor care a studiat acest fenomen (nu mă refer desigur la cei care au vrut să vadă în el numai şarlatanism) nu a descoperit că ființa umană își poate accelera evoluția în același mod. Vocația omului este de a atinge perfecțiunea Tatălui său Ceresc; chiar dacă această evoluție trebuie să dureze veacuri, milenii, ființa umană este zămislită pentru a atinge perfecțiunea divină, este înscris în structura sa. În realitate, ceea ce nu se ştie este faptul că ea poate atinge această stare de perfecțiune într-o încarnare. Da, este posibil, dar cu condiția să fie capabilă să gândească această imagine a Domnului în sinea sa și să o alimenteze folosindu-se de această materie akaşică, de această electricitate cosmică denumită de Hermes Trismegistus în Tabla de Smarald forța Telesma. Indiferent de denumire ce i se dă, este vorba mereu de aceeași forță primordială, „forța puternică a tuturor forțelor”, așa cum tot Hermes Trismegistus o mai numește, această forță care vine din soare, al cărei distribuitor și izvor inepuizabil este soarele. Una

dintre manifestările acestei forte este iubirea, iubirea care mișcă din loc lumile și al cărei aspect sexual este numai unul limitat.

Iată deci adevărata știință pe care foarte puțini o posedă: cum să lucrezi cu această forță pentru a atinge perfecțiunea, această perfecțiune ce este deja fixată undeva în noi ca într-un grăunte. Grăuntele nu seamănă cu arborele, dar imaginea arborelui este înscrisă în el; asigurați-i condiții prielnice, și el va deveni un arbore, fiindcă înainte de a fi realizată în domeniul material, fizic, această imagine a arborelui este deja realizată undeva în domeniul subtil. Deci vocația acestui grăunte care suntem noi este de a ne apropia din ce în ce mai mult de imaginea Tatălui nostru Ceresc pe care îl purtăm în noi, să vibrăm la unison cu El, ca să ne asemănăm într-un final cu El.

Putem afirma că această imagine divină în noi este Eul nostru Superior spre care tindem să fuzionăm, așa cum micul grăunte care era negru, întunecat și neînsemnat devine un arbore falnic, roditor, puternic. Priviți un stejar: la început era o mică ghindă bună pentru a fi mâncată de mistreți. Iar mai târziu, peste ani, se poate vedea un arbore măreț ce împodobește pădurea: frunzișul său purifică atmosfera, păsările își fac cuib în ramurile ale, copiii își agață leagănele de el, călătorii se odihnesc la umbra sa, pictorii se inspiră pentru tablourile lor din frumusețea sa, țăranii își taie lemne de foc...Ce arbore formidabil este stejarul! Iar la început nu era aproape nimic. Nici noi nu suntem aproape nimic, dar dacă știm să ne folosim de acest mijloc fantastic, de această „forță puternică a tuturor forțelor”, pentru a lucra asupra imaginii divine ce se găsește în noi, vom reuși să ne împlinim așa cum ne-a conceput Domnul.

Se spune că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea sa. Această imagine se află în noi, Dumnezeu însuși a sădit-o acolo, iar noi trebuie să ne străduim să realizăm acum această asemănare. Singura activitate demnă de acest nume este de a lucra pentru a ne asemana cu Tatăl nostru Ceresc, a depune cel puțin niște eforturi pentru a reuși, a păși mereu mai departe, mai sus, pentru a vedea altfel lucrurile în toată imensitatea și splendoarea lor.

Da, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, iar această imagine se află în germenul corpului atmic. Imaginea lui Dumnezeu în om nu se poate afla în planurile fizic, astral sau mental, altminteri s-ar putea concluziona că Domnul este imperfect, neîndemânatic și slab. Sus, în spiritul nostru, acolo unde domnesc frumusețea, perfecțiunea absolută, suntem după chipul Domnului. Dacă este imposibil să vedem această perfecțiune, este pentru că alte corpuri mai dense sunt ca niște carapace ce ne împiedică să o zărim. Dar cel care știe să se concentreze asupra acestui germen sublim care reprezintă lumina absolută, iubirea absolută, ajunge încet-încet să îl facă să crească și să se dezvolte.

Atât timp cât nu există nimic pentru a-l însufleți, nici gând, nici sentiment, germenul va rămâne neproductiv și omul va continua să-și trăiască viața mediocră fără să știe că există niște mijloace de a o transforma. Dar în clipa în care discipolul devine capabil să-și proiecteze gândul și iubirea sa asupra acestui germen, nu numai că el va începe să se dezvolte, dar va însufleți de asemenea și celelalte corpuri care, pe măsura posibilităților, vor ajunge încet-încet să se transforme. Din momentul în care reușește să însuflețească această amprentă în el, ea

va influența progresiv celulele întregului corp, creând între ele o armonie extraordinară.

Se spune în Cabală că primul om care trăia în grădina Edenului, omul cosmic, numit Adam Kadmon, avea exact chipul Domnului. Dar mai târziu, atunci când intelectul s-a trezit în el (acest proces fiind reprezentat de șarpele încolăcit în jurul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului), el a fost tentat să-și lărgască orizontul cunoașterii și a părăsit Paradisul (adică a coborât în regiunile din ce în ce mai dense ale materiei unde a cunoscut frigul, întunericul, boala, moartea), iar spiritele naturii și ale animalelor care până atunci i se supuneau s-au îndepărtat de el și au început să îl hărțuiască.

Atunci când omul își va regăsi primul său chip, toate spiritele universului i se vor supune din nou și tot ce le va cere ele vor duce la îndeplinire. Până atunci, el se va asemana cu acel fiu risipitor din pildă care, după ce și-a părăsit casa părintească și a plecat în lume, a ajuns paznic la porci. Dar cel puțin acest fiu risipitor a înțeles că trebuia să se întoarcă la casa părintească... Veți reuși și voi să înțelegeți că trebuie să vă întoarceți la Izvor pentru a găsi lumina, iubirea, viața Tatălui Ceresc?

În fiecare dimineață când asistăm la răsăritul soarelui, noi ne întoarcem spre Izvor, fiindcă pe pământ soarele este expresia Divinității. Nici un Inițiat nu vă va spune că soarele este Dumnezeu însuși, nici eu nu vă voi spune acest lucru, dar sub aspectele sale de lumină, de căldură și viață, soarele este cel mai bun simbol al Sfintei Treimi. Dacă ne vom apropia în mod conștient de el în fiecare dimineață, el va alimenta și întări această mică trinitate ce o purtăm deopotrivă în noi: intelectul nostru care are nevoie de lumină, inima

noastră care are nevoie de căldură, de iubire, și voința noastră care are nevoie de viață, de energie. Dar creștinii care nu au dorit să vadă în soare expresia Sfintei Treimi, fiindcă aceasta le părea o concepție păgâna sau sălbatică, au preferat să o caute în niște imagini moarte care nu exprimă nimic, nu radiază și deci nu sunt deloc utile.

Contemplând soarele, veți permite acestei forțe akașice, forța Telesma, ce se propagă străbătând spațiul să însuflețească, în sâmburele sublim pe care îl purtați în voi, această imagine care este amprenta perfectă a Creatorului. În clipa în care veți reuși să regăsiți această imagine în voi, spiritele naturii, cele patru elemente se vor pune în slujba voastră; dacă aveți ceva să le cereți, ele vor fi foarte mulțumite să vă sară în ajutor, fiindcă vor sesiza în voi această imagine pe care o respectă. Dar dacă nu o văd în voi, ele vor lucra împotriva voastră și pot chiar să vă distrugă. Astfel unii magicieni negri care au dorit să comande spiritelor naturii au devenit victimele acestora; spiritele s-au răzbunat și i-au distrus, deoarece lor nu le place să se supună unor oameni care nu au nici iubire, nici puritate, nici lumină, nu le place să li se impună o voință prin niște conspirații magice. Singura forță pe care ele o respectă este lumina proiectată de Inițiat atunci când a reușit să facă să apară în sine adevărata amprentă a Domnului.

De ce este lăsată creștinătatea fără lumină, împotmolindu-se în niște noțiuni atât de ineficace, inutile și chiar nocive? Dovada, de două mii de ani Iisus a spus: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”, dar oare creștinii caută cu adevărat perfecțiunea Tatălui lor Ceresc? Ei sunt mereu temători, geloși, păcătoși, mânioși, invidioși,

senzuali... Aceasta este oare Divinitatea? Noțiunile, cunoștințele ce le-au fost date sunt deci insuficiente ca să se poată transforma cu adevărat. Ei au nevoie de ceva în plus. Unii vor spune: „Cum așa? Ei au totul! Totul se găsește în Evangheliile!” Da, știu, dar oare Evangheliile au fost înțelese? Eu sunt convins mai mult ca oricine că Evangheliile conțin niște comori, dar niște comori ce nu au fost încă descoperite și încă mai puțin aplicate. Da, se găsește totul în Evangheliile, dar în mintea creștinilor nu se găsește mai nimic.

Filosofia lui Hristos îl duce pe om spre împlinirea celui mai înalt ideal: să se asemene cu acest model divin ce îl poartă în sinea sa în planul atmic. Dacă Iisus a putut să spună: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”, aceasta înseamnă că în fiecare creatură este depusă, ca un grăunte, această imagine a perfecțiunii Tatălui Ceresc, și hrănind acest grăunte, udându-l, însuflețindu-l, vă veți apropia încet-încet de perfecțiunea sa. Dar numai înaltul ideal vă poate ajuta să ajungeți până acolo.

Mama care așteaptă un copil nu știe cum se zămislește acest copil, ea nu conștientizează nimic, și totuși copilul se formează după o schemă invizibilă conținută în germenul ce l-a primit. Ea însăși nu știe nimic, dar în subconștientul ei există niște forțe care știu foarte bine ce să facă. Fot la fel puteți încuraja și voi creșterea acestui germen divin. De aceea, atunci când vă rugați, când meditați, încercați să urcați până la culmea ființei voastre, deoarece de acolo, din vârf sau din inimă (cuvântul este diferit, dar este același demers interior) se vor revărsa niște forțe și energii ce vor schimba totul în voi, până la vibrația celei mai mici celule, a celui mai mic atom al ființei voastre.

Cap. 4 - „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui”

Dacă studiați, dacă faceți niște experiențe, veți deveni conștienți că nici o activitate nu se poate compara ca necesitate, frumusețe sau măreție cu aceea pe care ne-a propus-o Iisus când a spus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă”. Împărăția lui Dumnezeu sintetizează cele mai prețioase calități: înțelepciunea, iubirea, forța, frumusețea și mai ales armonia...deci o viață foarte binefăcătoare pentru întreaga lume.

Vă puteți întreba de ce este precizat: împărăția lui Dumnezeu și „dreptatea Lui”. Desigur, Împărăția lui Dumnezeu, în înalt, nu are nimic de-a face cu dreptatea, altfel nu ar mai fi împărăția lui Dumnezeu care este numai o lume a iubirii, a generozității, a bunătății. Dreptatea aparține planului fizic, aici, printre oameni, și ea devine necesară în clipa în care împărăția lui Dumnezeu trebuie să coboare pentru a se manifesta pe pământ.

Nimeni nu comite crime în Cer, atunci de ce ar fi trebuit să existe o dreptate? în Cer sunt numai niște ființe luminoase și pline de iubire, iar justiția nu-și are rațiunea de a fi decât în locurile unde se află oameni care încalcă legea. Iată de ce se vorbește despre împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea sa: fiindcă în clipa în care împărăția lui Dumnezeu va veni pe pământ, toate creaturile nu vor fi încă în acea stare de iluminare ce le permite să primească legea iubirii. Da, chiar dacă împărăția lui Dumnezeu va veni pe pământ, să nu vă închipuiți că toți oamenii se vor transforma; va fi numai elita, ființele cele mai înțelepte, cele mai

bune, care vor instala împărăția lui Dumnezeu, iar celelalte vor accepta autoritatea acestei elite. Va exista deci o dreptate, deoarece este imposibil să existe un pământ lipsit de legi, și nu numai niște legi pentru a pedepsi, ci și pentru a călăuzi, a orienta.

Da, chiar dacă împărăția lui Dumnezeu vine pe pământ, oamenii nu vor deveni perfecți într-o clipă. Este absolut imposibil, este nevoie de timp. Va exista la început o minoritate de ființe foarte evaluate care vor înțelege și vor accepta aceste idei ale împărăției lui Dumnezeu pe pământ, ele vor conduce, iar celelalte vor fi obligate să le urmeze, așa cum coada ascultă de cap. Ele vor avea posibilitatea de a se integra acestei minorități care va forma împărăția lui Dumnezeu, și nimeni nu va protesta când va vedea noua viață care i se propune, cu o nouă organizare socială atât de benefică tuturor creaturilor. În acel moment nu se va mai vedea ce se vede astăzi: niște țări care încearcă să se organizeze și să se întindă pe seama altora, fiindcă fiecare vrea să fie primul, cel mai mare, cel mai puternic.

Împărăția lui Dumnezeu este o lume a armoniei, a fericirii, a bucuriei, iar această lume nu poate exista pe pământ dacă nu există dreptate, deoarece, chiar dacă împărăția lui Dumnezeu vine pe pământ, nu toți oamenii vor fi suficient de evoluți pentru a aprecia această milostenie divină, acest belșug, și nu l-ar putea folosi în bine. Va fi deci necesar să se impună o justiție, dar o altă justiție, nu cea a oamenilor ignoranți care întocmesc deseori niște legi inutile sau nedrepte.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”, și nu a noastră care se bazează pe interes. Desigur, suntem obligați să ne gândim la locuință, la hrană, la îmbrăcăminte...Dar oamenii își

pierd bucuria și entuziasmul oprindu-se aici, preocupându-se numai de aceste probleme. Da, fiindcă aceste idei ce îi frământă zi și noapte nu declanșează forțele sublime ale Cerului. Într-o bună zi se vor studia în laboratoare consecințele fiecărei ocupații și se va descoperi că starea oamenilor depinde de gândurile pe care ei le agită în minte, de regiunea, de cercul în care gândurile lor i-au întemnițat. Știința va demonstra într-o zi aceste lucruri, dar eu nu voi aștepta ca știința să se pronunțe, pentru a crede și a mă decide să îndeplinesc anumite lucrări.

Cunoscând acum acest adevăr, puteți să îl folosiți, adică să vă schimbați punctul de vedere, atitudinea, metoda, și veți vedea că acolo unde toți sunt nefericiți și gata să se înece, voi înotați, plutiți, străluciți, reușiți să rezolvați toate problemele; da, fiindcă trăiți într-o altă ordine a lucrurilor la fel de reală și chiar mai reală decât tot restul.

Cel mai important lucru este cum folosiți și în ce scop aceste energii pe care le posedați. Dacă vă simțiți triști și nefericiți, este pentru că vă deplasați într-un cerc prea limitat; lărgiți acest cerc și veți atrage din univers forțele și entitățile care vor veni să vă lumineze și să vă ajute. Vă ofer deci un remediu: lărgiți cercul activității mentale, și dacă până în prezent nu v-ați avut decât pe voi sau familia voastră ca un centru de interes... sau chiar dacă sunteți primarul unui mic sat sau șeful statului, lărgiți-vă în continuare preocupările voastre până la infinit; îmbrățișați sistemul solar, întreg cosmosul, până la Creator, și nu vă veți mai simți atât de mici, de năpăstuiți, de părăsiți. Veți deveni un factor binefăcător pentru omenire, veți deveni un creator, iar Inteligențele Sublime din înalt nu vor face nimic fără să vă cheme să participați la întrunirile lor unde decid în

privața destinului țărilor și al continentelor. Nu mă credeți?... Fiți convinși că aceste entități superioare îi apreciază enorm pe cei care lucrează din tot sufletul și inima lor pentru binele întregii lumi. Aici poate că sunteți un necunoscut, nimeni nu vă respectă, dar în timpul somnului divinitățile vă invită să participați la deciziile lor. Iată ce știința oficială nu cunoaște încă, ea fiind departe de a bănui misterele ființei umane, ce este un suflet, ce este un spirit, și până unde se desfășoară activitățile lor.

De acum înainte, încercați să vă părăsiți micile preocupări și să înțelegeți că există altceva pe pământ decât soția sau soțul vostru, copiii, meseria, casa voastră!... Așezați pe primul plan ideea de a participa la această lucrare pentru împărăția lui Dumnezeu pe care milioane și milioane de entități o îndeplinesc peste tot în lume. Viața voastră devine inutilă atât timp cât nu veți lucra conștient, cu toate mijloacele de care dispuneți, pentru această idee sublimă a împărăției lui Dumnezeu. În ziua în care veți înțelege cu seriozitate aceasta, destinul vostru se va schimba.

Acum vine o nouă epocă în care toți se vor ocupa de împărăția lui Dumnezeu, pentru că toți vor înțelege că nu vor fi niciodată fericiți individual atât timp cât problemele colectivității nu vor fi rezolvate. Unii își închipuie că vor afla fericirea pescuind în niște ape tulburi. Ah nu, numai când situația întregii colectivități va fi îmbunătățită indivizii vor putea fi fericiți, fiindcă își vor extrage forțele din această colectivitate.

Evident, lucrând pentru împărăția lui Dumnezeu, veți percepe că ea nu se realizează nici repede, nici ușor. De aceea, dacă nu cunoașteți Știința Inițiativă veți fi foarte dezamăgiți și nefericiți, veți avea impresia că rugăciunile și munca voastră nu folosesc la nimic.

Dar dacă cunoașteți legile, chiar dacă nu credeți că împărăția lui Dumnezeu se poate realiza așa de repede din cauza tuturor oamenilor neștiutori, egoiști și răi care populează pământul, o veți dori în continuare și veți lucra pentru ea. De ce? Pentru că ați învățat cum sunt construite ființa umană și universul și legăturile dintre ele; știți deci că dorințele, gândurile și cuvintele ce le răspândiți în jurul vostru declanșează în lumea invizibilă niște forțe care se întorc la voi.

Acum vă voi spune ceva important. Chiar dacă nu o puteți realiza, este de dorit să lucrați pentru împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea sa, iar dacă nu o veți realiza în lumea întreagă, o realizați cel puțin în voi înșivă, și voi sunteți cei care ați câștigat. Da, această idee impersonală, luminoasă, este atât de sublimă și puternică încât declanșează niște puteri nemaipomenite în adâncurile ființei umane. Pentru realizarea în lume a împărăției lui Dumnezeu este necesar ca o întreagă colectivitate să lucreze, milioane de persoane. Altminteri, cum s-ar putea înfăptui când pe pământ există mai mult de patru miliarde de indivizi care i se opun, care nu sunt luminați, care sunt mereu mânați de tot felul de pofte și instincte primare?

De altfel, toți oamenii foarte inteligenți și instruiți vă vor spune: „La ce bun?... Este stupid să faci un lucru despre care știi dinainte că nu va da nici un rezultat”. Acești oameni atât de inteligenți nu știu că beneficiază ei înșiși în acel moment de lucrarea lor, pentru că împărăția lui Dumnezeu se instalează în cel care o dorește, care o iubește, care o caută. Sunt niște legi fizice, chimice, mecanice! Această împărăție a lui Dumnezeu care este o stare de armonie, de echilibru, de sănătate, de bucurie, de fericire, de inspirație, de poezie, se împlinește în tine însuși, chiar dacă nu o poți

transmite altora dacă ei nu sunt atât de receptivi. Fericirea pe care o doriți pentru alții vă face fericiți; lumina pe care o doriți pentru alții vă luminează; puritatea pe care o doriți pentru alții vă purifică.

Majoritatea rămâne însă departe de aceste aspirații înalte, se ocupă numai cu niște lucruri mărunte ușor de realizat. În timp ce acela care cunoaște legile își spune: „Nu este prea greu să realizez ceea ce doresc, trebuie numai să mă descurc puțin... Da, dar nu voi obține nici înțelepciunea, nici fericirea, nici împlinirea. Fiindcă după legea afinității, eu știu că dacă voi semăna niște grăunțe obișnuite, voi obține o recoltă obișnuită”. Toți cei care nu cunosc acest lucru se avântă în niște acțiuni ușoare, realizabile. Ei bine, nu este ceva inteligent.

Cei mai mulți oameni își închipuie că ar fi fericiți dacă vor poseda o anumită sumă de bani sau o diplomă, ar face o anumită călătorie sau s-ar căsători cu o anumită femeie. Este fals, deoarece achizițiile exterioare nu au decât puțin de-a face cu adevărata fericire. Ei vor realiza în exterior, dar în interior nu vor avea nimic. Vă spun sincer: eu am ales ceea ce este irealizabil, cel mai imposibil lucru pe care știu că nu îl voi putea realiza niciodată, dar în sinea mea el se va împlini.

Veți replica: „Dar este ciudat, absurd, nimeni nu ne-a spus asemenea lucruri până acum, dimpotrivă, am fost mereu sfătuiți să avem numai un ideal accesibil, să ne dorim numai niște lucruri realizabile”. Da, eu știu, dar priviți cum sunt oamenii atunci când au obținut ce au dorit! Sunt ei într-adevăr satisfăcuți și fericiți? Da, pentru o clipă, dar de îndată ce scopul dispare, ei își pierd elanul, entuziasmul. În timp ce alții care nu au obținut niciodată ce și-au dorit, sunt mereu

fericiți din cauza acestor dorințe neîmplinite. Cum se explică aceasta? Ființa umană are niște posibilități infinite în gândirea și dorințele sale. În lumea sufletului și a spiritului nu există limite pentru ea. Dacă ființa simte unele limite, înseamnă că ea însăși s-a limitat. Din nefericire, foarte puțini oameni sunt capabili să hrănească niște vise irealizabile știind că, datorită vieții lor interioare, dorințele și gândurile lor vor deveni atât de pure și luminoase încât se vor putea înălța sus în spațiu unde vor atinge niște ființe, niște elemente ce corespund exact naturii lor și pe care le vor atrage la ei.

Dacă nu se poate realiza împărăția lui Dumnezeu, măcar se poate lucra la ea, se poate dori, fiindcă în acest fel o construim în noi înșine. Iar când pe pământ vor exista mulți oameni care vor crea în ei această stare perfectă de pace și armonie, care este împărăția lui Dumnezeu, ea se va realiza inevitabil într-o bună zi și în planul fizic. Dacă oamenii și-ar cunoaște propria lor structură, structura universului și ce au nevoie, ar spune: „îmi este egal dacă împărăția lui Dumnezeu se realizează sau nu. Ceea ce este sigur este că, gândindu-mă la ea, nu voi fi într-o stare de nesiguranță, de neliniște și dezintegrare. Gândindu-mă la împărăția lui Dumnezeu, eu lucrez pentru mine, trimit niște gânduri luminoase, și dacă alții nu vor să le primească, acestea se vor întoarce la mine”. Iată adevărata cunoaștere, adevărata știință.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă”. Da, toți cei care au căutat împărăția lui Dumnezeu au văzut că tot restul le-a fost dat. Și eu consider că tot restul nu merită osteneala. Ce reprezintă tot restul pentru cel care posedă deja împărăția lui Dumnezeu în

sinea sa? De altfel nu s-a spus „când veți avea împărăția lui Dumnezeu toate acestea se vor adăuga vouă”, nu, ci „căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”; adică, chiar înainte de a o avea, numai căutând-o, concentrându-vă asupra ei, dorind-o, aspirând la ea cu toate forțele, fără să fiți tentați sau abătuți din drum, restul vă va fi dat. Ce înseamnă „toate acestea?” Sunt împrejurările favorabile, banii, timpul, sănătatea, prietenii, libertatea... Iată ce înseamnă „toate acestea”: condițiile pentru a le obține. Fiindcă nimic nu poate egala împărăția lui Dumnezeu atunci când o aveți: este o stare de fericire, de armonie, de pace, de iubire, de puritate, de perfecțiune, de împlinire. Ce poți să-ți dorești mai mult fiindcă ea îmbrățișează totul? Dar până să realizăm „toate acestea”, sunt necesare niște mijloace, niște condiții, și „acestea se vor adăuga vouă”, ceea ce este dat omului atunci când caută împărăția lui Dumnezeu.

Vă rămâne acum un lucru de făcut, să încercați să verificați. Dar cei mai mulți oameni au atâtea lucruri ce îi tentează, ce le sar în ochi, încât pentru împărăția lui Dumnezeu nu mai rămân candidați. Cei care sunt cu adevărat luminați caută însă numai împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea sa, pentru că știu că pământul și cerul le vor aparține. Evident, aceasta nu se va întâmpla în câteva luni sau câțiva ani, dar pentru cei înfometați și însetați de lucrurile mărețe nu există altceva de dorit. Încercați, avântați-vă, și veți vedea că tot restul va păli; vă veți da seama că până atunci ați căutat numai decepțiile, umbrele, vidul.

Eu vă mărturisesc sincer, chiar dacă aș ști că împărăția lui Dumnezeu nu se va realiza niciodată, voi continua să o doresc: eu am înțeles că voi câștiga, pentru că această stare de împlinire și armonie va fi

realizată cel puțin în inima mea, în sufletul, în gândul meu. Dacă veți înțelege și voi această lege, încă de astăzi viața vi se va schimba: veți părăsi preocupările banale și limitate înălțându-vă în sfera gândurilor și a dorințelor nobile, mărețe și generoase, ce nu vă vor lăsa în aceeași stare de conștiință, ci vă vor ridica și pune în contact cu alte regiuni, cu alți curenți, cu alte entități; veți păși astfel mai sus în măreția, în înțelegerea sublimă, veți pătrunde în niște regiuni unde se află alte entități, mai frumoase, mai evolute, care vă vor oferi tot ce posedă. Urcați deci, urcați, împlinindu-vă, întărindu-vă.

Trebuie să înțelegeți acest mecanism. Fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare dorință, fiecare gest are afinități cu niște entități, cu niște elemente din alte regiuni, și le atrage. Iată de ce insist: nu trebuie să vă preocupe atât de mult dacă împărăția lui Dumnezeu se va realiza sau nu pe pământ. Ceea ce contează este ca împărăția lui Dumnezeu să se realizeze în voi înșivă.

Realizarea împărăției Lui Dumnezeu nu depinde de noi. Dumnezeu Însuși va decide aceasta. Realizarea depinde de Domnul, dar eforturile depind de noi. Această filosofie ne arată că, și în cazul în care te îndoiești, chiar dacă nu crezi că împărăția lui Dumnezeu se poate realiza, trebuie să îți continui totuși lucrarea. Nu are nici o importanță dacă vă îndoiiți, dacă nu credeți, aveți dreptul să nu credeți. Dar nu aveți dreptul să vă opriți să lucrați. Îndoiiți-vă cât doriți, dar continuați să lucrați și împărăția lui Dumnezeu se va strecura în voi, este de ajuns. Atunci când mulți oameni vor realiza pe pământ împărăția lui Dumnezeu ca stare de conștiință, ea va deveni contagioasă, întreaga lume va urma exemplul, și în

scurt timp împărăția lui Dumnezeu va deveni o realitate pentru toți.

Pentru moment, problema suntem noi. Noi trebuie să lucrăm, să ne străduim; apoi legile cosmice vor trece la realizare, la concretizare. Fiindcă de multă vreme mii și mii de spirite au lucrat în această direcție, noi nu suntem primii, și toți insistă ca dorințele, rugăciunile, ideile lor să se împlinească. Ei insistă, doresc, dar nu mai pot face nimic acum. Cei vii pot totul. Cei care se află în lumea de dincolo pot influența gândurile, sentimentele și conștiința celor vii, dar nu au nici o putere asupra materiei. Cei vii au niște puteri nemaipomenite fiindcă sunt în contact cu lumea fizică, lată de ce Cerul are nevoie de lucrători, de niște ființe evolute care să participe la această măreață lucrare: împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”, lată o frază din Evangheliile asupra căreia trebuie să lucrați. Mai există în Evangheliile câteva pasaje asupra cărora trebuie să vă opriți, de exemplu: „Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez”. Să lucrați cu lumina, să vă identificați cu ea, pentru a putea spune într-o bună zi: „Eu sunt Lumina lumii”... „Eu sunt învierea și viața”. Trebuie să alegeți din Evangheliile acele pasaje ce reprezintă idealul sublim de atins și să lucrați cu ele. Unii vor alege câteva porunci: să nu fure, să nu-și dorească soția altuia...dar nu este mare lucru: ei nu tură, nu seduc pe nimeni, dar ce au obținut cu adevărat în lumea spirituală? Trebuie să dorim împărăția lui Dumnezeu, trebuie să ne dorim această stare de perfecțiune, fiindcă celelalte calități și virtuți sunt conținute din plin în ea, și nu numai să ne-o dorim, dar să facem totul pentru a o dobândi.

Chiar dacă sunteți slabi, chiar dacă nu sunteți pregătiți, chiar dacă nu sunteți instruiți, nu are nici o importanță: toți sunt acceptați în această lucrare pentru împărăția lui Dumnezeu. Chiar dacă veți pune numai o cărămidă, participați și primiți aceeași răsplată ca primii veniți. Este spus în Evanghelii: cei care au venit ultimii au fost răsplătiți la fel ca aceia care au venit primii. Se poate să fiți primii, dar dacă ați lucrat încet, fără iubire, fără convingere, nu veți fi prea mult recompensați (A se vedea conferința: „Primii vor fi ultimii”, Vol. 9 din Opere Complete). Pentru că în această lucrare contează participarea, calitatea participării voastre și nu numărul de ore lucrate. Unii vor ajunge ceva mai târziu, dar lucrează cu atâta însuflețire!... Iar acest avânt contează cel mai mult în lumea divină. Da, intensitatea sentimentului. Omul este recompensat după intensitatea iubirii sale și a gândului său.

Cap. 5 - „Precum în cer și pe pământ”

De secole și milenii un mare număr de religii, de curente de gândire, de tendințe filosofice au apărut în istorie, și pentru a simplifica, putem împărți aceste tendințe în două categorii: cele care îl îmboldesc pe om să evadeze de pe pământ, și cele care, dimpotrivă, îl împing să se atașeze de pământ.

Sistemul filosofic ce le îndeamnă pe creaturi să părăsească pământul sub pretext că acesta este o lume a imperfecțiunii și a suferinței se poate spune, în rezumat, că este budismul care de altfel a influențat, mai mult sau mai puțin, și alte mișcări spiritualiste. Cât despre filosofia ce îl împinge pe om să se agațe de

pământ, să-și caute fericirea și toate satisfacțiile sale pe pământ, aceasta este desigur materialismul.

Veți replica: „Dar în ce categorie să situăm creștinismul?” Ah, creștinismul, aici este problema... Creștinismul nu știe el însuși ce este, el nu se cunoaște. De altfel, creștinismul și filosofia lui Hristos sunt două lucruri diferite.

Creștinismul ar putea deveni adevărata filosofie a lui Hristos dacă creștinii ar înțelege că fiind spiritualiști, trebuie deopotrivă să se ocupe de pământ, să lucreze asupra lui cu gândurile, sentimentele și faptele lor, pentru a face din el o grădină pe care Domnul o va vizita. Nici cei care doresc să se agațe de pământ, nici cei care se gândesc numai cum să îl părăsească mai repede nu vor reuși să realizeze fericirea omenirii. A treia soluție, care este adevărata filosofie a lui Hristos, a tuturor mărilor Inițiați, deci și a noastră, nu este de a fugi pentru a ne adăposti în Cer, ci a ne impregna cu tot ce există în Cer pentru a-l face apoi să coboare pe pământ astfel ca el să devină o grădină de paradis, împărăția lui Dumnezeu. Adevăratul spiritualist, adevărul creștin nu disprețuiește pământul, el lucrează să îl transforme.

Iată de ce v-am spus că rezumatul filosofiei lui Iisus este rugăciunea pe care a dat-o discipolilor săi. Această rugăciune reprezintă un întreg program: „Tatăl nostru Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”... Budiștii nu au afirmat niciodată că pământul ar trebuie să devină ca Cerul. Dimpotrivă, ei părăseau pământul pentru a merge în Cer și nu se gândeau

deloc că este posibil să transforme pământul. Dar Iisus credea că într-o bună zi oamenii ar putea să se

unească pentru a organiza pământul și a face din el o locuință a spiritelor luminoase. El a crezut în aceasta și a lăsat un întreg program de îndeplinit.

Dar pentru ca pământul să fie ca Cerul, nu este suficient să se recite: „Facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ!”, fiindcă nimic nu se va realiza așa. Noi suntem cei care, lucrând, trebuie să realizăm acest program. Să nu ne închipuim că împreunându-ne mâinile și meditând la părăsirea pământului îl vom convinge pe Dumnezeu să aranjeze totul. Niciodată! Această rugăciune se va realiza numai prin lucrarea fiecăruia dintre noi.

Dacă unii creștini, influențați de alte doctrine, vor să părăsească lumea, este treaba lor, dar ei trebuie să știe că Iisus nu a lăsat o astfel de filosofie și că este o idee introdusă ulterior. Pentru că o religie nu rămâne niciodată la fel de pură ca la origini, ea primește întotdeauna influențele altor filosofii, ale altor religii.

Religia lui Iisus reprezintă cea mai înaltă spiritualitate orientată spre o lucrare de realizat aici pe pământ. Toți cei care s-au refugiat în mănăstiri, în grote, au procedat desigur bine, dar majoritatea dintre ei nu se gândeau decât la sufletul lor, vroiau mereu să-și salveze sufletul,

iar aceasta nu este iubire, nu este învățătura lui Hristos.

Iisus a adus o învățătură a iubirii și a fraternității care nu exista atunci în nici o altă religie. Când spunea: „Ierusalime, Ierusalime... de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi”... el subînțelegea o viață de fraternitate și iubire între oameni. Iar când se ruga ca totul pe pământ să fie ca în Cer, este pentru că în înalt toate creaturile sunt o singură ființă: ele se înțeleg, se iubesc, comunică între

ele, în timp ce aici pe pământ ele sunt separate, divizate, ostile. În asemenea condiții ordinea ce există în înalt este departe de a se instala pe pământ.

În Tabla de Smarald, Hermes Trismegistul spunea: „Ceea ce este jos este la fel cu ce este în înalt”, adică tot ceea ce este jos, pe pământ, este la fel cu ce este sus în Cer. Dacă se compară această frază cu aceea a lui Iisus: „Facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ”, se poate spune că Hermes constată un lucru, în timp ce Iisus îl dorește. În realitate, aceste două fraze se referă la două regiuni diferite. Când Hermes Trismegistul spune: ceea ce este jos este la fel cu ce este în înalt, el vorbește despre cele trei lumi minerală, vegetală, animală, care sunt de fapt o reflectare

fidelă a lumii din înalt. Numai oamenii, pentru că au fost înzestrați cu o voință liberă, ceea ce nu este cazul pentru minerale, vegetale și animale, nu respectă această lege a corespondențelor. Lumea umană este singura pentru care nu se poate spune: „Ceea ce este jos este la fel cu ce este în înalt”. De aceea Iisus a formulat această dorință: „Facă-se voia Ta pe pământ - adică în lumea oamenilor - precum în cer”.

Hermes Trismegistul poseda „știința celor trei lumi”, de unde și numele său „Trismegistul”: de trei ori foarte mare, iar aceste trei lumi au fost interpretate de toți comentatorii ca lumea divină, lumea astrală și lumea fizică. Este corect, dar Hermes Trismegistul vorbea și de regnul mineral de unde extrăgea piatra filosofală, de regnul vegetal care îi dădea chintesența numită elixirul vieții veșnice, și de regnul animal unde găsea puterea baghetei magice. Iar de lumea oamenilor s-a ocupat deci Iisus. Rostind: „Facă-se voia

Ta precum în cer și pe pământ”, fiecare trebuie să lucreze pentru a fi în armonie cu ordinea cosmică.

Din nefericire, nu este și interpretarea dată de creștini acestei fraze. Ei o repetă, dar nu se simt deloc obligați să creeze împărăția lui Dumnezeu în ei înșiși, ei vor ca aceasta să vine din exterior, ca să profite de ea. Ei bine, nu, ea nu va veni niciodată astfel, iar dacă nu a venit încă, este din cauză că oamenii nu știu cum să o dorească, cum să o ceară. Dacă ar ti știut, ea ar fi venit deja!... Vreți să știți cum trebuie să o cereți? Exact cum v-am spus: fiecare trebuie să o realizeze mai întâi în sine, și atunci ea se va realiza și în exterior. Numai astfel împărăția lui Dumnezeu va putea coborî pe pământ. Cum ar putea veni la niște oameni a căror inimă și intelect sunt pline de dezordine, egoism și răutate? Adevăratele transformări exterioare se fac numai după transformările interioare, pentru că lumea exterioară este o reflectare, o concretizare, o materializare a lumii spirituale. Nimic nu poate veni în exterior, dacă nu a venit mai întâi în interior. Cum ar putea un om prost să facă ceva inteligent când inteligența îi lipsește în interior?

Împărăția lui Dumnezeu nu poate exista în exterior dacă ea nu există mai întâi în interior. Un întreg este constituit din niște elemente; dacă se înlătură aceste elemente, întregul dispare. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ este o ordine socială constituită de niște ființe luminate, dezinteresate și în suflete de un înalt ideal. Dacă ele nu există, cum vă închipuiți că ar exista această ordine? Ea se poate menține numai datorită indivizilor, caracterului lor, calităților și virtuților acestora. Este formidabil cum oamenii nu au înțeles încă acest lucru!

Cei mai mulți oameni se comportă ca și cum ar fi venit pe pământ numai să mănânce, să bea, să se distreze, să facă niște prostii, sau să sufere, să fie nefericiți... Adevărul este că au venit să fie ca niște muncitori pe un șantier, dar ei nu sunt conștienți de aceasta, și au uitat că misiunea lor este de a exprima Divinitatea ascunsă în ei, de a deveni ca Dumnezeu însuși.

În planurile superioare materia este atât de subtilă încât ea ascultă instantaneu de gând, de imaginație, de voință. Se poate face totul cu acea materie. De exemplu, vă gândiți la o mișcare de gimnastică sau de dans foarte complicată: în imaginație o puteți executa perfect, dar dacă trebuie să o faceți în planul fizic, încep greutățile! Trebuie deci să exersați până când veți reuși. La fel este pentru toate activitățile: creațiile mentale nu sunt suficiente, ele trebuie realizate în planul fizic. De altfel, dacă omul ar fi rămas în acele regiuni subtile în care lucrarea de creație este așa de ușoară, el nu s-ar fi dezvoltat prea mult. De aceea el vine pe pământ pentru a face să apară, prin intermediul acestei materii întunecate și dense, frumusețea și splendoarea Domnului.

Când omul va face să vibreze întreaga sa ființă la unison cu lumea divină, el va reflecta în sfârșit frumusețea, lumina, inteligența perfecte.

Dar cum planeta pământ pe care trăim este legată de corpul fizic al oamenilor, ea se va transforma deopotrivă, va deveni și ea subtilă, vibrantă, luminoasă, și va produce alte fructe, alte plante, alte flori. Totul se va schimba din cauza vieții oamenilor, atunci când ei vor înțelege lucrarea ce trebuie să o înfăptuiască asupra lor înșiși, mai întâi, pentru a se

transforma, iar atunci pământul va deveni cu adevărat un receptacol al Cerului.

Dar unde sunt muncitorii care vor să efectueze această lucrare? Oamenii au o altă filosofie în minte, iată de ce ei vor reveni pe pământ până când vor face din el o grădină a Paradisului. După ce vor reuși, ei îl vor părăsi pentru alte planete și vor lăsa pământul animalelor care, la rândul lor, vor evolua. Sunteți uimiți, nu-i așa? Dar până atunci, ei trebuie să lucreze pe pământ. Desigur, pe pământ ei suferă, sunt nefericiți. Dar din ce cauză și cine este vinovat? Niște oameni! Iar suferința nu constituie un motiv suficient pentru a părăsi câmpul de luptă și a fugi. Cerul nu acceptă dezertori. Veți spune: „Dar eu năzuiam numai la Paradis, la fericire, fiindcă îmi plac liniștea, lumina, frumusețea”. Desigur, vom lua în considerare, o vom nota ca o calitate. Dar nu este de ajuns, pentru că lucrarea nu este încheiată, sarcina nu este îndeplinită.

Milioane și milioane de ani sunt necesari pentru a transforma acest pământ atât de gros și de întunecat. Dar cum îl transformă ei? Hrănindu-

se cu el! Da, iată un lucru pe care știința nu l-a înțeles cu adevărat: de ce mâncăm. Noi ne hrănim cu pământ, puțin pregătit desigur, sub formă de legume și fructe, dar este pământ, iar acest pământ trebuie să treacă prin noi pentru a fi înghițit, digerat, eliminat... până când va fi plin de emanațiile și vibrațiile produse de gândurile și sentimentele noastre. Astfel impregnat, pământul va deveni luminos și transparent. Trecând prin noi, pământul ne dă desigur ceva; dar și primește ceva" de la noi: sentimentele, gândurile noastre, vitalitatea noastră, și de aceea el nu mai este la fel ca în trecutul îndepărtat. El este mult mai evoluat, mai

subtil, mai inteligent, pentru că toate creaturile care au trăit deja pe planetă au lucrat asupra lui.

De acum înainte, fiecare dintre voi trebuie să se gândească că arc ca sarcină să transforme pământul, iar apoi Domnul se va pronunța și va spune: „Ați fost niște lucrători buni pe ogorul meu... Intrați deci, lucrătorii mei, în împărăția bucuriei și a măreției mele”. De altfel, Iisus vorbește în Evangheliile despre niște lucrători trimiși să lucreze la câmp. Noi suntem tocmai acei lucrători. Ce am semănat? Unde am lucrat? Cunoașteți pilda servitorilor și a talanților... Ei bine, este aceeași idee. Servitorii care și-au valorificat talanții au fost recompensați, iar cel care și l-a îngropat pe al său a fost pedepsit. Acest servitor rău îi reprezintă pe cei care se gândesc numai să

se distreze și să profite în mod egoist de viață. Aceasta nu are nimic de-a face cu filosofia lui Hristos. Hristos ne învață că tot ce Domnul ne-a dat ca bani și posibilități trebuie să folosească pentru binele tuturor.

Sensul vieții este evoluția, transformarea materiei. Care vor fi în viitor formele și manifestările ei, este o altă problemă; singurul lucru pe care trebuie să îl cunoaștem este că există un sens, un proiect, o lege ce determină întreaga creație să evolueze. Toți cei care contribuie la această evoluție sunt deci ajutați, susținuți. Totul trebuie să evolueze. Chiar și mineralele evoluează; evoluția lor este imperceptibilă, dar este reală: există în mineral o forță ce lucrează pentru a scoate la iveală toate calitățile și virtuțile pe care acesta le conține. Pietrele prețioase, metalele prețioase sunt minerale mai evolute care emană niște virtuți benefice. Și plantele evoluează; și cu cât evoluează, cu atât mai mult dau niște flori și fructe tămăduitoare, hrănitoare, binefăcătoare. La fel se

întâmplă cu animalele și oamenii, și este adevărat și pentru sistemul nostru solar.

Legea vieții este deci evoluția, adică dezvoltarea până la perfecțiune. Iar dacă Iisus ne-a cerut să devenim perfecți ca Tatăl Ceresc, înseamnă că ei știa că scopul evoluției este perfecțiunea

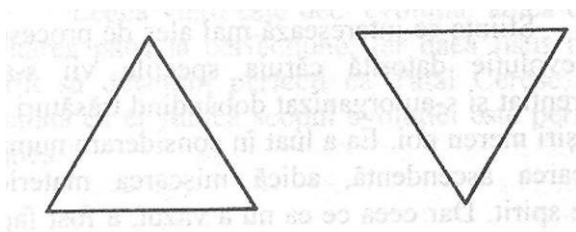
II.

Întreaga creație este rezultatul lucrării spiritului și al materiei. Fiindcă universul nu este decât spirit și materie. Pentru materialistii cărora nu le place să audă vorbindu-se de spirit, cuvântul spirit poate fi înlocuit prin cuvântul forță sau energie, deoarece spiritul este o forță. Numai că, vorbind de forță în loc de spirit, ne lipsim de toate celelalte calități ale spiritului: inteligența, conștiința, iubirea... în tot cazul, nimeni nu poate nega că în univers totul se rotește în jurul a două realități, pe care le numim spirit și materie, sau forță și materie, sau principiu masculin și principiu feminin.

Știința se interesează mai ales de procesul de evoluție datorită căruia speciile vii s-au diferențiat și s-au organizat dobândind trăsături și însușiri mereu noi. Ea a luat în considerare numai mișcarea ascendentă, adică mișcarea materiei către spirit. Dar ceea ce ea nu a văzut, a fost faptul că această mișcare evolutivă a fost precedată de o mișcare involutivă, iar oamenii de știință nu a sesizat-o fiindcă această mișcare involutivă se produce în lumea subtilă, și din cauza acestei deficiențe concluziile sunt eronate.

Știința Inițatică ne arată că orice evoluție este precedată de o involuție, adică de o coborâre a spiritului în materie. Evoluția nu se poate face fără participarea spiritului: el conține viața, conștiința, el antrenează materia, formele, creaturile, spre perfecțiune. Trebuie deci să înțelegem bine că nu poate exista evoluție fără o prealabilă involuție. Dacă ne imaginăm că formele au putut evolua singure, fără să beneficieze înainte de o involuție, de coborârea spiritului, înseamnă că nu am înțeles nimic. Această idee se poate reprezenta schematic prin două triunghiuri: cel cu vârful îndreptat în jos este simbolul spiritului care coboară în materie pentru a o însufleți, a o înviora. Iar cel cu vârful îndreptat în sus, reprezintă materia care vrea să evolueze pentru a se împreuna cu spiritul.

Se poate aplica simbolismul celor două triunghiuri în

domeniul vieții spirituale și se poate spune că acela care adoptă filosofia triunghiului materiei părăsește pământul, cât și toate activitățile și problemele aferente, și rezultă anumite anomalii. El trebuie să lucreze deci cu triunghiul spiritului, care este cel al realizării, al manifestării aici, în planul fizic. Nu trebuie să caute atât de mult să se înalțe, dimpotrivă, trebuie să coboare. Unii „mistici” vor comenta: „Oh, este revoltător! Coborând, ne vom rătăci. Nicăieri nu ni se spune să coborâm. Dimpotrivă, trebuie să urcăm, să ne descotorosim de pământ!” Cum doriți, dar această

atitudine nu este cea propusă de Iisus când rostea în rugăciunea de duminică: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”.

Vine și vremea când nu va mai trebui să ne căutăm salvarea în Cer. Această atitudine a fost bună la un anumit moment, ea ne-a permis descoperirea unor aspecte foarte importante ale vieții interioare. Dar acum nu mai este nevoie să ne dorim salvarea, trebuie numai să ne angajăm într-o lucrare măreață pentru a aduce Cerul pe pământ. Veți spune: „Cum așa? Nu se poate face!” Ba da, triumghiul spiritului ne arată cum să lucrăm în acest sens. Desigur, discipolul trebuie să caute Cerul, dar îndată ce l-a atins trebuie să caute să coboare lumina care se găsește în Cer, iubirea care se găsește în Cer, puterea care se găsește în Cer, puritatea care se găsește în Cer, pentru a le revărsa în sine și asupra tuturor din jurul său. După ani de străduințe intense, el reușește să reunească spiritul și materia, și să realizeze în întregime simbolul stelei lui Solomon.

În cărțile ezoterice se vorbește mult despre

steaua lui Solomon, dar puțini oameni au înțeles profunzimea și puterea magică a acestui simbol. Puterea sa provine de la întâlnirea și întrepătrunderea celor două triunghiuri care simbolizează cele două principii.

La ora actuală observăm manifestarea tendințelor extreme. Niște țări foarte avansate în domeniul tehnic, economic, social, care fac totul pentru a-și îmbunătăți situația lor aici pe pământ, dar care au suprimat legătura cu spiritul; în timp ce alte țări posedă o atât de mare tradiție în spiritualitate încât neglijează aproape complet viața materială, și milioane de oameni trăiesc în murdărie, mizerie și boală. Eu nu le aprob nici pe unele, nici pe altele, fiindcă este nevoie de amândouă: să fii legat mereu de Cer și să lucrezi pentru pământ.

Veți spune că preferați să lucrați pentru Cer...Desigur, dar să știți că Cerul nu are nevoie de voi, el este atât de încărcat, atât de bogat! Ce ați putea voi adăuga? Aici, pe pământ, este nevoie de voi. Atunci este mai bine să schimbați puțin tactica. Aceasta nu presupune să nu aspirați la Cer, dimpotrivă, trebuie să rămâneți legați de Cer pentru a putea da apoi și altora. Pentru că, dacă nu sunteți legați de Cer, nu sunteți bogați, și atunci ce ați putea distribui?

În unele țări sărace, oamenii pleacă în străinătate să lucreze pentru a câștiga bani și să-și poată întreține familia. Ei bine, și voi, pentru a vă hrăni familia, trebuie să plecați în străinătate și să câștigați niște bani. Desigur, este simbolic. „Străinătatea” este Cerul unde puteți ajunge prin rugăciune, meditație, contemplare...Eu asta și fac: vă părăsesc zilnic și plec în străinătate pentru a câștiga niște aur pe care apoi vi-l împart. De ce să rămâi mereu lipit de familie, de prieteni? Pentru că îi iubim, chipurile? Nu, nu îi iubim, sau nu îi iubim cum trebuie. îi lăsăm să moară de foame pentru că nu suntem în stare să le hrănim inima, sufletul, deci nu este vorba despre iubire.

Trebuie să fii capabil să trăiești în Cer, dar să nu te mulțumești să rămâi acolo. Să luăm un exemplu. Vă vine o idee. Simțiți că această idee este bună și sunteți fericiți: înseamnă că ea a coborât în sentiment. Da, dar nu este suficient, procesul se va termina când veți reuși să o exprimați. Oare un pictor, un muzician, un poet se mulțumesc să își păstreze operele în minte? Nu, ei le realizează. Atunci, de ce în alte domenii trebuie să ne mulțumim cu gândul și sentimentul? Și în domeniul spiritualității și al religiei trebuie să realizăm. Pentru mulți, religia rămâne în minte sau în inimă și ei acționează contrar a ce gândesc și cred. Ah nu, ei nu au înțeles cum Inteligența Cosmică a conceput lucrurile. Mai întâi trebuie să gândim, apoi să dorim, și în final să realizăm.

Un băiat întâlnește o tânără și se îndrăgostește de ea. Ce va face după o vreme? Va încerca să se apropie de ea să o îmbrățișeze. De ce nu a rămas numai cu gândurile și sentimentele lui? Este extraordinar cum în acest domeniu bărbații și femeile acționează corect întotdeauna, adică după procesul normal prevăzut de Inteligența Cosmică. De asemenea, și în domeniul spiritual trebuie să ne gândim la realizare, iar aceasta se face prin gesturi, prin atitudine, prin muncă.

Unii vor gândi: „Da, dar vă contraziceți, îi criticați mereu pe materialisti că se gândesc numai la pământ, spunându-ne că atunci când vor pleca dincolo nu vor păstra nimic din achizițiile lor, iar acum ne spuneți să facem ca ei?” Nu, nu mă contrazic, fiindcă una este să te gândești numai la bani și avere, și alta este să dorești să realizezi pe pământ splendorile Cerului. De altfel, chiar credeți că materialistii se preocupă cu adevărat de ameliorarea pământului? Singura lor preocupare este să se îmbogățească, chiar dacă

pentru aceasta vor trebui să epuizeze, să polueze și să distrugă pământul. Da, pământul nu beneficiază prea mult de activitatea lor. Dimpotrivă, spiritualistul face ceva bun pentru pământ, iar atunci când trebuie să plece în lumea de dincolo, el este însoțit de tot ce a realizat în lumea luminii. Astfel își construiește el viitorul.

Noi aducem o altă filosofie, un alt comportament, un alt mod de a gândi, de a acționa, de a ne manifesta. Vechile concepții erau bune pentru fiecare individ separat, dar inutile pentru colectivitate. Vine acum vremea când trebuie să lucrezi nu numai pentru tine însuși, ci pentru întreg pământul, pentru întreaga omenire. Nemurirea se află în înalt, lumina, armonia, pacea, frumusețea, tot ce este subtil se află în înalt. Dar de ce tot ce se află în înalt să nu se încarneze și jos, în planul fizic? Și mai întâi în corpul fizic: viața celestă să impregneze corpul fizic și să îl străbată... în acel moment, da, împărăția lui Dumnezeu va veni, și fiecare va fi o lumină, un soare, fiecare va deveni un izvor... Trebuie să acceptăm învățătura triumghiului involuției, a triumghiului spiritului, și să nu urmăm în exclusivitate învățătura triumghiului materiei.

Materia tinde spre înalt și spiritul în jos... Același proces se repetă cu bărbatul și femeia care fee dragoste: bărbatul privește în jos și femeia privește în sus. Oamenii nu fac decât să se conformeze principiilor stabilite de o veșnicie de Inteligența Cosmică: materia care trebuie să se spiritualizeze și spiritul care trebuie să se materializeze se întâlnesc în spațiu pentru a se contopi și a crea. Totul este simbolic, totul este elocvent, totul este filosofic în faptele oamenilor, dar ei nu au înțeles nimic. Spiritul trebuie făcut să coboare. Iată de ce, în meditațiile, în rugăciunile voastre, cereți

și imaginați-vă că această lumină, acest spirit, această putere divină coboară în sinea voastră pentru a vă impregna toate celulele. Și după ce ați lucrat astfel ani în șir, veți simți într-o zi că Cerul se găsește în voi, că lumina se află în voi, că iubirea este în voi. În acel moment este mult mai ușor să îi antrenezi, să îi ajuți pe oameni. În timp ce, dacă sub pretextul spiritualității deveniți niște sfrijiți... nu numai că veți fi inutili, dar îi veți dezgusta și pe ceilalți în privința spiritualității.

Spiritul trebuie să coboare. Atunci când spiritul va coborî în materie se va naște pruncul, adică împărăția lui Dumnezeu și frumusețea sa. Iată noul care apare: să coborâm toate splendorile, binecuvântările, lumina și pacea Cerului pe pământ, mai întâi pe pământul nostru, în corpul nostru fizic, și apoi pe întreg pământul, printre toți oamenii.

Atunci, iată, este limpede: în loc să vreți să vă pierdeți în Nirvana, să rămâneți lângă niște aleși să beți, să mâncați și să vă bucurați, gândiți-vă să coborâți Cerul pe pământ, astfel ca el să strălucească prin intermediul ființei voastre pe întreg pământul, că sunteți o lumină pe pământ... Ce lucrare aveți de împlinit!

Cap. 6 - „Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață veșnică”

Ritualul împărtășaniei, așa cum este observat în bisericile creștine, are ca origine ultima cină a lui Iisus cu discipolii săi: „Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu..”.

În Evanghelia lui Ioan, Iisus spune de asemenea: „Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu... Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele meu are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și eu visez pentru Tatăl, și cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine”.

Pâinea și vinul prezentate drept carnea și sângele lui Hristos sunt niște simboluri ce le întâlnim în toate Inițierile. În Facerea se poate citi povestea întâlnirii lui Avram cu Melchisedek: „Și când se întorcea Avram, după înfrângerea lui Kedarlaomer și a regilor uniți cu acela, i-a ieșit înaintea regele Sodomei în valea Șave, care astăzi se cheamă Valea Regilor. Iar Melchisedek, regele Salemului, i-a adus pâine și vin. Melchisedek acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Și a binecuvântat Melchisedek pe Avram și a zis: Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului. Și binecuvântat să fie Dumnezeu cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! Și Avram i-a dat lui Melchisedek zeciuială din toate”.

Numele de Melchisedek care înseamnă „rege al dreptății”, vine din ebraicul *melek*, rege, și *țedec*, dreptate. Cât despre numele orașului unde era rege, Salem, el are aceeași rădăcină ca și numele *șalom*: pace. Melchisedek este regele dreptății și al păcii; este

un personaj foarte misterios despre care se cunosc foarte puține lucruri. Numai marii Inițiați cunosc câte ceva despre el. Numele său este menționat într-un singur loc în Biblie, în Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel. Sfântul Pavel scrie: „Căci acest Melchisedek, rege al Salemului, preot al lui Dumnezeu cel Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam, pe când se întorcea de la nimicirea regilor și l-a binecuvântat, căruia Avraam i-a dat și zeciuială din toate, se tâlcuiește mai întâi: rege al dreptății, apoi și rege al Salemului, adică rege al păcii, fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, ci, asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea”. Cina cea de Taină, instituită de Iisus, repetă deci darul pâinii și al vinului pe care Melchisedek îl făcuse lui Avraam. De altfel apostolul Pavel mai spune că Iisus era: „înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melchisedek”.

Pâinea și vinul, adică grâul și strugurele și evident într-o manieră generală hrana, sunt un simbol al lui Hristos, al Cuvântului, pentru că soarele le-a produs. Soarele este cel care coace grâul și strugurii, cât și toate fructele, toate semințele de pe pământ. Tot ce ne hrănește și ne potolește setea este carnea și sângele lui Hristos, fiindcă această iubire, această lumină, această viață a soarelui, a lui Hristos prin intermediu] soarelui, se condensează pentru a apărea pe pământ sub formă de vegetație și fructe.

„Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică”. Se poate ajunge foarte departe cu înțelegerea acestor cuvinte. Ele înseamnă: dacă vă hrăniți cu focul care iese din mine, și care este iubire, dacă beți lumina care este înțelepciunea, veți obține

viața veșnică. Prin aceste cuvinte Iisus exprima aceleași adevăruri ca atunci când îi spunea lui Nicodim: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh (adică din foc), nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu”. Carnea și sângele, focul și apa, sunt aceleași simboluri, la nivele diferite, ale celor două principii masculin și feminin pe care Melchisedek i le-a revelat lui Avram atunci când i-a adus pâinea și vinul. Pâinea și vinul în sine nu reprezintă mare lucru, dar prin intermediul lor preotul Celui Prea-înalt îi transmitea lui Avram o cunoaștere inițiativă eficientă despre cele două principii masculin și feminin.

Cum oamenilor le este foarte greu să accedă la marile mistere cosmice, aceste mistere au fost luate din lumea lor sublimă și prezentate sub forma concretă a unor obiecte, a unor imagini, a pâinii, a vinului, a anafurei. Dar a venit timpul ca aceste simboluri să fie aprofundate. Pâinea și vinul sunt două simboluri solare fiindcă reprezintă două proprietăți ale soarelui: lumina și căldura sa care creează viața. Căldura sa este iubirea, iar lumina sa, înțelepciunea, Iisus vroia deci să spună: „Cel ce mănâncă trupul Meu - înțelepciunea - și bea sângele Meu - iubirea - are viață veșnică”.

Creștinii se împărtășesc cu anafură, dar devin ei astfel mai buni?... în timp ce acela care comunică zilnic cu soarele, această mare anafură ce se înalță în fața lui, și care bea lumina care curge, care țâșnește, pătrunde în viața veșnică. Trebuie mers deci mult mai sus pentru a putea găsi sensul cuvintelor lui Iisus. Întotdeauna acest sens este căutat prea jos. Toate aceste reprezentări, toate aceste simboluri sunt bune, eu nu intenționez să le distrug, ele trebuie să mai existe încă un anumit timp; dar într-o bună zi, oamenii vor înțelege că nu vor fi de ajuns fiindcă rămân mereu

la fel de slabi, neștiutori, răutăcioși, lași, bârfitori, geloși.

De două mii de ani, mulți creștini s-au hrănit cu vagoane de anafură și au băut tone de vin fără să obțină viața veșnică, și din nefericire fără să producă în sinea lor cea mai mică schimbare. Deoarece singurul mod de a obține viața veșnică este de a te hrăni cu lumina și căldura lui Hristos. Iar Hristos se află în soare, el este spiritul soarelui. Da, această lumină care țâșnește din soare și se află la originea întregii vieți pe pământ, această lumină a cărei adevărată natură nu este încă cunoscută, este Hristos, spiritul lui Hristos. Lumina soarelui este un spirit viu, și prin intermediul ei spiritul lui Hristos este mereu acolo, prezent, activ, lucrând fără încetare.

Hristos este desigur o entitate mult mai vastă decât soarele, este Fiul lui Dumnezeu, a doua persoană a Sfintei Treimi, el nu se manifestă numai prin soarele nostru deoarece, în imensitatea cosmosului, există nenumărați sori, mai mari și mai luminoși decât al nostru...Hristos se găsește peste tot în univers, dar pentru noi, ființele umane care locuim pe pământ, prezența sa se manifestă prin intermediul soarelui.

Tradiția menționează că Zaratuștra i-a cerut zeului Ahura Mazda să îi spună cum se hrănea primul om, iar zeul i-a răspuns: „El mânca foc și bea lumină”. De ce să nu învățăm și noi să ne hrănim cu foc și să bem lumină pentru a ne reîntoarce la perfecțiunea primului om? Atunci când priviți răsăritul soarelui, învățați să îl beți, să vă hrăniți cu el. Imaginați-vă că îl aspirați și că această lumină care este vie se răspândește în toate celulele organelor voastre, că le întărește, le purifică, le însuflețește.

În fiecare zi vă aflați în fața soarelui care trimite peste tot în spațiu niște particule luminoase de o mare puritate. Ce vă împiedică atunci să vă concentrați pentru a elimina din organismul vostru vechile particule întunecate și uzate, pentru a le înlocui cu cele noi care vin din soare? Iată un exercițiu atât de folositor! Încercați din toată inima, din tot sufletul vostru să captați aceste particule divine și să le așezați în voi; încet-încet veți reînnoi complet materia ființei voastre, veți gândi și veți acționa ca un fiu al Domnului datorită soarelui.

Religia viitorului va fi religia solară: pentru că prin intermediul soarelui putem comunica zilnic cu Divinitatea, putem mânca carnea și bea sângele lui Hristos.

Cap. 7 - „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”

Citim Evengheliile, le comentăm, dar rămânem deseori foarte departe de gândirea lui Iisus, fiindcă în cele mai multe cazuri interpretăm cuvintele sau faptele cuiva, dar după propriul nostru punct de vedere limitat, și chiar în funcție de lacunele, de defectele personale. Pentru a ști cu exactitate ce dorește să spună o ființă, trebuie să pătrundem în mintea ei, așa cum deseori eu o afirm. Există unele metode pentru a înțelege ce au spus sau ce au scris niște oameni morți de multă vreme, și toți cei care le cunosc ajung obligatoriu la aceleași concluzii. Dar pentru că aceste metode nu sunt cunoscute, nimeni nu este de acord. Câți comentatori, atâtea comentarii diferite. Oamenii s-au săturat de toate atâtea interpretări, chiar și despre Evanghelii, încât nu mai doresc să audă nimic și este normal.

Să luăm un exemplu. De două mii de ani se citează cuvintele pe care Iisus le-a pronunțat pe cruce: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”.

Toți cei care comentează aceste cuvinte insistă asupra iertării, spunând că trebuie să ierți ca Iisus, atâta tot. De două mii de ani cei care au ascultat aceste cuvinte încearcă să-și ierte dușmanii și pe toți cei care le-au făcut rău, dar nu reușesc. De ce? Pentru că Iisus deținea un secret, și atât timp cât nu cunoaștem acest secret, chiar dacă vrem să îl luăm pe Iisus ca model, nu vom reuși să iertăm. Nu este de ajuns să ni-l dorim pe Iisus ca model. Atât timp cât nu reușim să stabilim un contact cu el prin cunoașterea și înțelegerea a ce cunoștea el însuși, el ne rămâne departe, inaccesibil, și imposibil de imitat. De altfel, mulți gândesc că, pentru că era Fiul lui Dumnezeu, pentru că era Hristos, el avea puterea de a ierta, iar noi care suntem niște oameni nu putem.

Ceea ce vă voi explica acum vă va oferi metoda de a-i ierta pe toți cei care v-au făcut rău. Unii vor spune: „Dar nu vrem să îi iertăm!” Bine, faceți cum doriți, dar veți rămâne încărcăți, și vă veți tulbura, vă veți otrăvi singuri, veți fi nefericiți și triști. Pentru că este împovărător să păstrezi ranchiună cuiva. Trebuie să faci ceva pentru a ieși din această stare, și cum nu este de dorit să vă ucideți dușmanul pentru a vă descotorosi de el, este mult mai bine să îl iertați și eu vă voi spune cum să o faceți.

Să studiem fraza lui Iisus: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”. De ce nu s-a analizat mai bine această frază?... „Părinte, iartă-le lor, că”... Iisus îi explica Domnului că trebuie să ierte și de ce trebuie să ierte. Cum să înțelegem aceasta? Este posibil să îl înveți pe Dumnezeu ceva ce El nu ia în considerare? De ce

trebuie să îi spună „că nu știu ce fac?” Dumnezeu nu era la curent? Nu știa că oamenii sunt inconștienți, că sunt neștiutori și proști? Oare Iisus trebuia să îl convingă?... Iar în loc să spună: „Eu îi iert”.... Iisus a spus: „Părinte, iartă-le lor”... De ce trebuia Dumnezeu să ierte? Dumnezeu nu avea de a face cu așa ceva, nu El era pe cruce, ci Iisus.

În realitate, întregul secret al iertării se găsește în această formulă. Spunând: „Părinte, iartă-le lor..”, Iisus s-a legat de Dumnezeu; prin această legătură el s-a situat foarte sus, deasupra dușmanilor și a călăilor săi, iar de acolo nu putea decât să îi deplângă deoarece comportamentul lor arăta că nu erau inteligenți, erau lipsiți de lumină, erau deci niște nenorociți și mișei, fiindcă a fi lipsit de lumină înseamnă a fi lipsit de tot. Deci, în această stare superioară în care se ridicase Iisus, el observa atât de bine mizeria celorlalți încât nu mai avea nevoie să îi ierte. Această formulă este o metodă psihologică folosită de Iisus pentru a acționa asupra lui însuși. Veți spune: „Nu, nu-i așa, Iisus știa că Dumnezeu este crud și neînduplecat, că îi va pedepsi pe dușmanii săi, și de aceea L-a implorat să nu îi masacreze”. Nu. Iisus ne-a învățat că Dumnezeu este iubire: de ce să se gândească dintr-odată că oamenii trebuiau protejați de mânia divină? Dacă s-ar fi gândit așa, însemna că se situa deasupra Domnului, considerându-se mai mare, mai generos, mai bun decât El, și acest lucru este imposibil.

„Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” este o formulă pe care Iisus a folosit-o pentru a putea învinge și transforma ultima picătură de ranchiună ce putea rămâne în el. Vă imaginați că Iisus a fost întotdeauna atât de indulgent, de blând și amabil? Ați citit cu toții

ce spunea fariseilor și saducheilor... îi numea într-un mod îngrozitor: orbi, ipocriți, insensibili, șerpi, pui de vipere... Există deci ceva în el ce nu putea ierta. Dar el dorea să ierte, nu dorea să rămână cu nici un atom de ostilitate față de oameni, chiar față de dușmanii săi. Din moment ce a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri”, trebuia să înceapă prin a o face el însuși. Iar această rugăciune: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” i-a dat într-o singură clipă puterea să ierte totul.

Dacă încercăm să explicăm aceste cuvinte altfel, totul se complică. Ar trebui să presupunem că Iisus se îndoia de iubirea Domnului și că el trebuia acum să îl sfătuiască să fie bun și indulgent; el se situa deci deasupra lui Dumnezeu însuși, iar aceasta înseamnă orgoliu. Nu, Iisus a întrebuintat o formulă pur psihologică, o formulă magică. Prin această formulă, el s-a situat foarte sus, foarte sus, și i-a așezat pe dușmanii săi foarte jos pentru a putea genera în sine o nesfârșită milă pentru ei. Atunci când observi cât pot fi de neștiutori, de abrutizați, de ticăloși oamenii, nu mai simți nevoia să îi distrugi mai mult. Aceasta este noblețea. Noblețea înseamnă că, atunci când ești mare, nu te atingi de cel mic, atunci când ești puternic nu îl strivești pe cel slab.

Iar Iisus era atât de mare în iubirea, în cunoașterea, în puterea sa, încât a putut să ierte. Altminteri, cu puterile ce le deținea, ar fi putut să îi spulbere. El a iertat tocmai pentru a nu face ca toți cei dinaintea lui care acționau conform justiției, care erau niște sclavi ai justiției. În justiție nu se iartă nimic: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Or, Iisus a venit să învețe iubirea, mila, iertarea insultelor, și iată de ce în clipa morții el a sărit în ajutorul dușmanilor săi. Atunci

când înțelegi bine secretul acestor cuvinte, poți să le folosești, iar rezultatele sunt extraordinare.

Cel care este sărac și slab spiritual, nu poate ierta, el caută răzbunarea. Pentru a-l ierta pe cel care ți-a făcut rău, trebuie să devii mare, bogat, puternic, luminos; trebuie să-ți spui: „Eu îl pot ierta, sărmanul, este atât de lipsit de lumină, de cunoaștere, de noblețe! Și nu își dă seama nici măcar de primejdia în care se află, fiindcă legile justiției divine sunt neîndurătoare, el va suferi pentru a îndrepta răul făcut. În timp ce eu, chiar dacă pentru un moment sunt o victimă, sunt totuși privilegiat că lucrez pentru bine, pentru împărăția lui Dumnezeu, pentru lumină”. Gândind astfel, comparând întreaga splendoare în care trăiești alegând calea binelui, în locul mizeriei și al obscurității celor nedrepti și răi, un sentiment de milă va pune stăpânire pe voi. Ceea ce nu puteți obține prin nici un alt mijloc, veți obține ușor în acest fel.

Unii vor spune: „Dar această atitudine se aseamănă mult cu a fariseului din Evanghelie care se ruga în templu mulțumind Domnului că nu se aseamănă cu ceilalți oameni, și mai ales cu acel publican prosternat la câțiva pași de el. Este orgoliu!” Deloc. Fariseul se împăuna că postește de două ori pe săptămână, că dă dijmă din toate bunurile sale etc.. și de aceea îl disprețuia pe publican, fără să se întrebe dacă acesta nu era mai bun decât el. Atitudinea despre care vă vorbesc este diferită. Eu vă explic că, dacă ați fi victima unor calomnii sau nedreptăți, recunoscând, enumerând toate splendorile pe care Dumnezeu vi le-a dăruit și de care dușmanul vostru este lipsit, sunteți obligați să recunoașteți că în realitate voi sunteți privilegiați. Este clar că pentru moment dușmanul vostru va triumfa, el a reușit să vă facă rău, dar cu

toate acestea este de plâns, pentru că ești întotdeauna de plâns atunci când faci rău, iar într-o bună zi justiția divină îl va pedepsi într-un fel sau altul. Vedeți, este total diferit.

Este bine să citim Evangheliile, dar trebuie să știm să le aprofundăm și să cunoaștem ce era în mintea și inima lui Iisus atunci când a rostit anumite cuvinte. Atunci când a spus: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”, el se lega de Tatăl său pentru a-și putea ierta dușmanii, pe farisei și saducheii. Iisus care era de cea mai înaltă integritate și cinste nu putea să atragă decât ostilitatea fariseilor și a saducheilor pe care îi critica și îi biciuia tare încetare. Evident, am putea spune că Iisus nu era prea diplomat, nici bun psiholog, el ar fi trebuit să știe dinainte că, atacând niște oameni inteligenți și educați care ocupau cele mai înalte funcții, îl vor aștepta mari primejdii. El îi demasca mereu în fața mulțimii, le dezvăluia defectele spunându-le: „Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați”. El le reproșa de asemenea că ocupau cele mai bune locuri la petreceri și în sinagogi, că furau bunurile văduvelor...

Dacă Iisus ar fi fost mai prudent cu fariseii și saducheii, ei nu i-ar fi făcut desigur atât de mult rău. Dar el îi provoca. Aici trebuie cu adevărat să fim sinceri: Iisus îi provoca continuu. Atunci, cum ați vrea ca ceilalți să accepte o asemenea situație? Ei nu puteau. Ei meritau, evident, toate reproșurile, dar Iisus ar fi putut să îi hărțuiască mai puțin. Mă veți întreba de ce a procedat așa? Pentru că Scripturile să se împlinească, pentru ca misiunea sa să se îndeplinească: era scris. Dacă nu ar fi acționat astfel împotriva

fariseilor și a saducheilor, el nu ar fi fost niciodată crucificat și istoria ar fi urmat un alt curs; nimic din ce s-a întâmplat apoi nu ar mai fi avut loc.

Iată deci lucrarea pe care Iisus a trebuit să o facă asupra sa însuși în momentul morții pentru a putea depăși totul, și a folosit această formulă pentru a-și putea ierta dușmanii. Este imposibil să găsești pe pământ pe cineva care nu are nici o umbră de dușmănie sau antipatie pentru un altul.

Chiar și ființele cele mai evolute nu pot scăpa de unele gânduri sau sentimente negative. Numai că aceste ființe posedă o întreagă știință exactă, cu niște metode, niște formule prin care reușesc să-și învingă toate slăbiciunile, să le transforme, și acesta este meritul lor. Să nu vă închipuiți că ele se nasc pline de iubire, de inteligență, de înțelepciune și dotate cu toate virtuțile; nu, acestea trebuie dobândite! Cunoașterea, puterea trebuie dobândite. Bineînțeles, omul vine pe pământ cu anumite calități obținute în încarnările anterioare, iar Iisus a venit cu niște bogății și virtuți imense, dar fără îndoială că mai existau în el una sau două mici slăbiciuni de învins.

Eu știu că niciodată creștinii nu vor accepta un asemenea lucru, gândindu-se că aceasta ar diminua valoarea lui Iisus. Din contră, Iisus devine mai mare pentru mine când îmi dau seama cum a reușit să învingă totul. Chiar și frica pe care a simțit-o în grădina Ghetsimani, a învins-o, a înfrânt-o. Ce război, ce luptă! Această frică era reprezentată de niște forțe milenare ce erau ascunse acolo, în corpul uman, și el le-a învins. O sudoare de sânge curgea pe fața lui și el l-a rugat pe Tatăl său: „Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta!”... Dar imediat a adăugat: „Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești”. Iar

când Iisus era pe cruce, el a strigat: „*Eli, Eli, lama sabahtani?*” ceea ce înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” în ce tulburare, în ce suferință trebuia să se găsească pentru a rosti un asemenea lucru, pentru a se simți părăsit de Dumnezeu!.. în realitate, Dumnezeu nu l-a părăsit, dar această impresie de părăsire poate fi resimțită chiar și de cei mai mari Inițiați. Apoi Iisus a regăsit împlinirea și lumina, și a murit spunând: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu”. Să nu credeți că spunând aceste lucruri eu micșorez măreția lui Iisus. Deloc. Iisus este foarte mare pentru mine, mai mare decât pentru mulți oameni, chiar foarte credincioși, care în realitate nu știu încă cine este Iisus. Da, Iisus este foarte mare pentru mine, chiar dacă eu fac diferența între Iisus și Hristos.

Omul posedă două naturi: natura inferioară pe care am numit-o personalitate și natura superioară pe care am numit-o individualitate. Această cunoaștere a celor două naturi ne permite să înțelegem diferitele stări prin care o ființă umană poate trece. În general, confundăm totul, iar creștinii spun „Iisus” și „Hristos” iară a face absolut nici o diferență. Iisus a fost bărbatul care a trăit în Palestina într-o anumită epocă; iar Hristos este principiul divin pe care Iisus l-a primit în sine și care se manifesta prin el. Din păcate, nici chiar cel mai mare Inițiat nu își poate manifesta întotdeauna natura sa divină. Atunci când Iisus era obosit, el era omul, personalitatea dacă vreți, care vorbea în el. Iar omul poate păstra ranchiună, se poate teme de moarte, se poate simți părăsit de Dumnezeu. Dacă ar fi fost Hristos cel care a vorbit în acel moment pe cruce, cum s-ar fi putut părăsi El însuși, fiind Dumnezeu?

Se putea ca Iisus să fie obosit, să îi fie foame, sete, somn, și este normal. Dar când Hristos vorbea prin intermediul lui, el spunea: „Iar Eu și Tatăl Meu una suntem”... „Eu sunt pâinea cea vie care s-a pogorât din cer”... „Eu sunt Lumina Lumii”... „Eu sunt învierea și viața”... „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele”... „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Este clar acum, nu-i așa? În ceea ce privește latura umană, ea poate avea din când în când niște lipsuri, niște deficiențe, o posomorâre. Dar când principiul divin se manifestă, când principiul divin vorbește, nu mai există greșeli, nici slăbiciuni. Trebuie să deținem această cheie când citim Evangheliile sau orice altă carte sacră pentru a ști dacă, într-un anumit moment, omul sau divinitatea se manifestă într-o ființă.

Și pentru voi este la fel. Trebuie să știți că aveți două naturi, o natură umană și o natură divină, și să nu le confundați. Dar tocmai aici se fac cele mai multe greșeli și apar cele mai multe confuzii. Atunci când vocea divină vorbește pentru a ne da niște sfaturi bune, nu o credem și facem prostii. Iar când vorbește vocea personalității, o ascultăm de îndată și facem tot niște prostii!... Trebuie să știm să discernem. Nu ați pus până acum atât de mult accentul asupra acestei probleme: să știți să discerneți cele două naturi și să știți pe care să o ascultați. Este foarte important, deoarece consecințele ce decurg de aici sunt imense. Toate nenorocirile omului provin din incapacitatea sa de a discerne când personalitatea și când individualitatea caută să îl influențeze. Eu v-am vorbit deseori despre această problemă, am insistat, dar voi nu i-ați acordat prea mare importanță considerând că nu este prea pasionantă. Și totuși de ea depinde progresul vostru, reușita, fericirea voastră. Nimic nu

este mai important decât să știți ce se petrece în sinea voastră, de unde vine, cine vă inspiră (A se vedea „Natură umană și natură divină”, Col. Izvor nr. 213).

Atunci când Iisus a vorbit întâia oară despre moartea sa, Petru i-a spus: „Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple Ție aceasta”. Iar Iisus a răspuns: „Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală îmi ești; că nu cugești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor”. Aici nu numai că Iisus a făcut o distincție corectă între gândurile lui Dumnezeu și ale oamenilor, între individualitate și personalitate, dar a înțeles bine că această tentație i-a fost trimisă de diavol, pentru că a spus: „Mergi înapoia Mea, satano!”. Această luptă între individualitate și personalitate s-a reprodus apoi în grădina Ghetsimani, iar de această dată propria sa personalitate a încercat să îl tenteze. Și în acest caz el a spus personalității sale: „Taci!” și Domnului: „Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă”. Și s-a sfârșit. El trebuia să sufere, să dispară, dar a spus: „Voia Ta să se facă!” El a alungat personalitatea și s-a înclinat în fața Divinității. Dar cine va explica vreodată astfel lucrurile? Iisus spune în grădina Ghetsimani: „Întristat este sufletul Meu până la moarte”... Iar în momentul crucificării el zicea: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”. Dar adevărurile inițiatice ce sunt conținute în aceste momente din viața lui Iisus nu sunt observate, nu înțelegem că este vorba despre niște procese psihice, de prezența unor forțe, de confruntarea lor, de participarea persoanei în cauză la această luptă.

Cuvintele pronunțate de Iisus pe cruce: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” nu se pot explica decât prin confruntarea dintre personalitate și individualitate, iar din această confruntare iese victorioasă individualitatea. Credeți că lui Iisus i-a fost ușor să ierte

niște oameni care l-au batjocorit, l-au bătut, i-au pus pe cap o coroană de spini și l-au crucificat?... Dar el s-a legat de individualitatea sa, de Tatăl Ceresc, și prin intermediul Lui, prin intermediul imensității iubirii și luminii Domnului, el și-a iertat dușmanii și călăii. Credeți-mă, numai cel care a lucrat întreaga viață să se unească cu Divinitatea, să o introducă în sinea sa, și care de acum înainte este locuit de Divinitate poate cu adevărat să ierte așa cum a iertat Iisus.

Iar voi care vă aflați într-o Școală Inițiativă, care ați avut deja multe contacte și experiențe cu lumea divină, trebuie să vă considerați foarte privilegiați, foarte bogați și să știți să folosiți aceste bogății. Dacă suferiți o nedreptate din partea cuiva, trebuie să vă spuneți: „Doamne, ce neștiutor, ce sărac și slab este! Merită într-adevăr să îl deplâng și să fac ceva pentru el”. În acel moment iertați și totul se transformă; în loc să hrăniți o ranchiună și niște dorințe de răzbunare, totul se șterge dintr-odată. Faceți un gest de generozitate și mulțumiți Domnului.

În lipsa acestor cunoștințe, întreaga viață vă veți măcina sufletește. Cum nu vă veți putea distruge dușmanul, veți trăi cu gânduri de ură de care nu vă veți putea descotorosi și vă veți otrăvi. Dușmanul vostru este în schimb liniștit: el se plimbă, mănâncă, bea, doarme, face niște afaceri necurate, iar în acest timp voi vă distrugeți. Trebuie deci să reușiți să iertați. Da, dar nu poți ierta dacă ești prost și neștiutor. Pentru a ierta, trebuie să posezi această cunoaștere.

Cap. 8 - „Celui ce te lovește peste obraz...”

Se spune în Evanghелиi: „Celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt”. Să mă ierte creștinii,

dar ceea ce vă voi spune va depăși tot ce ei își pot imagina, iar viitorul va dovedi că interpretarea mea este veridică, fiindcă unele precepte care au fost bune în trecut, nu pot fi bune și eficace pentru prezent și nici pentru viitor.

Cuvintele lui Iisus nu înseamnă că trebuie să rămânem mereu pasivi la insulte și jigniri, să le acceptăm mereu, să ne supunem, să le suportăm, și în final să ne lăsăm distruși... Se poate ca ele să fi fost înțelese astfel, dar eu vă voi dovedi că nu aceasta dorea să spună. A rămâne pasiv, supus, a te lăsa distrus este tot ce îți rămâne desigur de făcut atunci când nu posezi lumina. Dar această morală a oamenilor slabi și neștiutori nu trebuie să dureze o veșnicie. Nicăieri nu scrie că spiritualiștii, înțelepții, Inițiații, Fiii Domnului trebuie să rămâne veșnic supuși, sclavi, bătuți, masacrați, pentru a-i lăsa să triumfe mereu pe imbecili, pe cei necinstiți și răi. Pentru moment așa se întâmplă, deoarece oamenii și-au pierdut scânteia divină, și-au pierdut forța solară, focul, căldura, lumina, viața, și fiindcă le-au pierdut, ei sunt inevitabili bătuți și maltratați.

S-a spus: „Voi sunteți sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni”. Ei bine, dacă vă pierdeți gustul, veți fi călcați în picioare de oameni până când vi-l veți recâștiga. Nicăieri nu a fost decretat că trebuie să fiți călcați mereu în picioare, dar când vă îndepărtați de Dumnezeu vă pierdeți puterile și vă aflați desigur la bunul plac al oamenilor violenți și necinstiți.

În epoca în care vorbea Iisus, oamenii trebuiau să-și dezvolte niște virtuți și calități asupra cărora nu insistaseră până atunci: iertarea, îndurarea,

compasiunea... Fiindcă până atunci dominase numai legea dreptății: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Noua morală adusă Hristos trebuia deci să îi încurajeze pe oameni să-și dezvolte calitățile inimii. În loc să răspundă mereu cu mijloace brutale: piatra, cuțitul, sabia, ei trebuiau să răspundă cu niște mijloace mai nobile, mai elevate: umilința, răbdarea, măreția sufletului. Iată sensul cuvintelor lui Iisus. Da, dar ce s-a spus pentru acea epocă nu trebuie considerat valabil pe

veșnicie. El vine din nou ca să ne spună: „înțelegeți-mă bine, acum există un comportament și mai bun. Când suferiți o nedreptate, trebuie să ripostați cu o asemenea inteligență, cu o asemenea forță de caracter, cu o asemenea cunoaștere, o asemenea lumină, o asemenea căldură încât dușmanul vostru va fi complet tulburat, orbit, fulgerat, adică transformat! Nu distrus, nu omorât, nu, ci regenerat! În loc să îl omorâți, îl însuflețiți, adică îl conduceți spre Dumnezeu. Dacă sunteți capabili să procedați astfel, sunteți un adevărat erou, un adevărat fiu al Domnului”. De ce să vă lăsați mereu distruși și să vă lăsați dușmanii să triumfe? Nu trebuie să îi ucideți pe oameni, nu trebuie să le faceți rău, dar nici nu trebuie să acceptați situația de învins veșnic. Trebuie să știți să vă apărați devenind ca soarele: să proiectați o asemenea lumină încât, chiar dacă oamenii doresc să vă atace cu răutatea și cruzimea lor, ei să fie orbiți. Da, îi orbiți și apoi le deschideți ochii așa cum a făcut Hristos cu Saul pe drumul Damascului când acesta îi masacra pe creștini: o proiecție de lumină, și acesta a fost orbit! Iar Saul a devenit Pavel. Să presupunem că reușiți să îi paralizați pe oameni pentru câteva clipe...și apoi îi restabiliți, oare ei vă vor combate în continuare?

Noua morală nu presupune să rămâneți slabi, la bunul plac al oamenilor violenți

și cruți, ci să deveniți asemenea soarelui pentru ca ei să nu vă mai poată nici murdări, nici atinge, iar când se vor apropia, să îi înmuiati ca o ceară prin bunătate și lumină.

Dacă oamenii nu au încă această posibilitate luminoasă, este pentru că nu s-au gândit niciodată la ea. Ei au preferat slăbiciunea, s-au refugiat în niște filosofii stupide, sub pretext că Iisus le-a cerut să întindă și celălalt obraz. Ei bine, puteți întinde amândoi obraji, nu vă va folosi la nimic, nu îi veți schimba pe dușmanii voștri, ei vă vor pălmui în continuare și într-un final vă vor distruge. Acum trebuie să înțelegeți altfel lucrurile. Celălalt obraz este de fapt cealaltă latură din voi înșivă, latura spiritului, a puterii, a luminii. Iisus le-a arătat dușmanilor săi cealaltă latură, el le-a spus: „Sunteți în stare să închideți corpul fizic, să îl crucificați, dar eu vă voi arăta cealaltă latură, sublimă, indestructibilă, și îmi voi reconstrui templul în trei zile. Iată, puteți lovi! El a arătat cealaltă latură și întreg pământul a fost tulburat.

Creștinii, spiritualiștii mai au încă mult de învățat și de înțeles, și în loc să se lase mereu învinși de forțele întunericului, de niște filosofii materialiste, ei trebuie să se unească pentru a birui. Ei rostesc mereu: „Amin, amin”, ei acceptă... Nu, trebuie să se unească fiindcă dețin toate posibilitățile de a transforma lumea, de a restabili împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Nu mai este momentul să spunem că Iisus ne-a învățat să întindem celălalt obraz, să devenim niște martiri, în trecut, da, nu se putea proceda altfel deoarece oamenii nu erau dezvoltați pentru a riposta de o manieră sublimă și divină, dar nu și acum.

Acum trebuie să găsim posibilitățile de a arăta puterea spiritului prin cunoașterea noastră, prin iubirea noastră, prin gesturile noastre, prin comportamentul nostru. De ce să rămânem slabi, bolnăvicioși, lași? Ca să ne arătăm creștini? Ei bine, dacă acesta este idealul creștinismului, eu voi fi primul care vă spune că răul nu va fi niciodată extirpat de pe pământ cu acești oameni slabi și neștiutori! Trebuie să deveniți puternici, dinamici, activi, impetuoși...chiar violenți, dar evident nu în planul fizic. Creștinismul prost înțeles nu aduce nimic. Adevăratul creștinism înseamnă să fii înarmat, dar cu alte arme, desigur, și când sunteți atacați, să arătați această altă latură despre care vorbește Iisus. Această altă latură este o latură înarmată, nu este o una slabă și neputincioasă. Dar nu s-a explicat ce înseamnă această „altă latură”.

Ceea ce nu a fost înțeles corect în trecut, va fi înțeles acum, clarificat; se vor adăuga și multe alte adevăruri noi, deoarece nimic nu stă pe loc, totul se transformă. De altfel Iisus a demonstrat-o: el a adus o altă morală, o morală care merge mai departe decât cea a lui Moise. El repetă de mai multe ori în Evanghelii: „Ați auzit că s-a zis celor de demult... Eu însă vă spun vouă”... De exemplu: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu ucizi; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă”. De asemenea: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu săvârșești adulter. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui”.... „Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum”.... „Ați auzit că s-a zis: Să iubești pe aproapele tău și să

urăști pe vrăjmașul tău. Iar Eu vă zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Ceresc..”.

Observați că morala adusă de Iisus nu se mai aseamănă cu morala dată de Moise. Iar acum, de ce să nu apelăm la o nouă morală, și mai bună? Creștinii vor fi șocați pentru că nu vor să mai existe altceva după Iisus. După părerea lor, nu se mai poate adăuga nimic. Să presupunem că însuși Hristos vine să mai adauge niște noțiuni, pentru că totul evoluează... Pot oare creștinii să îl împiedice? Cei înapoiați, cei care s-au închistat în sine vor fi depășiți. Noi suntem pentru evoluție, pentru ceva și mai mare, pentru noua viață, pentru noua religie ce se va propaga în lume, adevărata religie a lui Hristos ce nu a putut fi încă împlinită.

Atât timp cât oamenii erau niște primitivi, ce puteau ei să înțeleagă? Mai întâi, ei trebuiau învățați cel puțin ce reprezintă dreptatea. Iar Moise a fost trimis să îi învețe dreptatea. Apoi, Cerul l-a trimis pe Iisus pentru a aduce iubirea, iertarea. Da, dar nu trebuie să ne oprim aici, mai există un grad superior, fiindcă numai o simplă iertare nu rezolvă problema. Iar dacă cineva vine să vă atace, oare este interzis să fiți mai puternici decât el, să îl luați de picior, să îl ridicați și să îi spuneți: „Vrei să te trântesc la pământ?” Dar nu îl trântiți, îl așezați din nou pe picioare. Oare nu este mai bine?

Oare ce reprezintă acest creștinism în care trebuie să fii mereu bătut și masacrat? Nu, trebuie să fii mai puternic decât dușmanul tău. Printr-un gest, printr-o privire, printr-o vibrație divină îl determinați să

vă simtă superioritatea. Atunci el se va simți mic, atât de mic, încât vă spune: „Te rog, lasă-mă să trăiesc. - Ah bine, dragul meu, ai înțelege?” îl lăsați și el dispare. Oare nu este mai bine? Da, este mult mai bine, dar nu am avut încă niciodată ambiția să ne-o dorim. Eu doresc să vă transmit tocmai această ambiție. Când o veți realiza, este o altă problemă. Dar cel puțin să aveți această ambiție, fiindcă nu veți obține nimic în viață dacă veți rămâne mereu pasivi, împăciuitori, slabi, vulnerabili, inexpressivi.

În viitor nu vor mai exista martiri. Martirii au dat ce trebuia, ei și-au îndeplinit misiunea. De altfel, suferind supliciul, ei și-au lichidat mai repede datoriile, ilegalitățile înfăptuite în trecut. Dar, deoarece s-au eliberat, mai este oare necesar să rămână niște martiri? Nu. Iar în viitor anumite ființe vor fi atât de puternice încât vor neutraliza la distanță persoanele rău intenționate care intenționează să se apropie de ele pentru a le face rău. Veți replica: „Dar mergeți prea departe, mult prea departe”... Desigur, timpul îi va determina pe oameni să meargă foarte departe, fiindcă pentru moment ei se află pe o cale fără ieșire.

Dacă considerați că spusele mele vă depășesc, rămâneți acolo unde vă aflați, aceste lucruri vor fi pentru alții care sunt mai curajoși și doresc să devină puternici, luminați, și să nu mai rățăcească în întuneric. Atunci când sunt atacați, acești oameni luptă, nu se lasă înghițiți complet, gândindu-se că trebuie să suporte totul fiindcă

„așa este voința Domnului”. Fiindcă în acel moment întunericul este satisfăcut; el își spune: „Oh, ce gustoși și fragezi sunt acești creștini! Ne putem ospăta pe săturate!” Și iată cum se pregătesc creștinii să hrănească spiritele întunecate! S-ar spune că ei se

gândesc numai la așa ceva. Bine, bine, să le hrănescă, eu nu mă împotrivesc dacă ei doresc aceasta! Dar atunci când întunericul se apropie, un adevărat creștin proiectează lumina, el se apără. Iar această lumină alungă întunericul, lată-l pe adevăratul creștin!

Unii vor spune: „Dar nu trebuie să luptăm, este scris că nu trebuie să luptăm împotriva răului”. Bineînțeles, nu trebuie să luptați împotriva răului în domeniul care îi aparține, pentru că aici el este puternic și veți fi învinși. Dar mergeți mai sus, deasupra lui, și de acolo aruncați-i foc, niște proiectile...și veți vedea că va fugi. Omul posedă în sinea sa o fortăreață cu niște tunuri, niște mitraliere care scot foc, și acesta este domeniul luminii. Cine vă împiedică deci să vă îndreptați toate aceste mașinării asupra dușmanilor voștri și să proiectați lumina? Nu îi veți ucide, nu le veți face rău, îi veți transforma îndepărtând elementele nocive din mintea și inima lor. Aveți totuși acest drept... Ei bine, nu, se spune că trebuie să vă comportați ca niște creștini, adică să vă lăsați martirizați, fiindcă se pare că nu trebuie să răspundeți insultelor. Dar se spune numai să nu răspundeți în același fel. Aceasta înseamnă „să întorci și celălalt obraz”.

De ce ar trebui să ucideți un dușman care vine să vă omoare? Paralizați-l, orbiți-l, adormiți-l, luați-i posibilitatea de a face rău. Există niște piese de teatru, niște comedii, în care o persoană plină de intenții rele se pregătește să facă rău unei întregi familii: dar iată că apare un prieten al familiei care o îmbrobodește atât de mult cu cuvinte, cu mici întrebări, încât ea se blochează complet, paralyzează. Da, fiindcă prietenul era mai inteligent. Trebuie deci să vă feriți de cei care

vă atacă; desigur, nu prin aceleași metode ca ale • lor, ci prin altele care sunt formidabile dar la care nu s-a recurs niciodată, fiindcă nu se crede în eficacitatea lor, nu se bănuiește nici măcar existența lor.

Creștinătatea se va împotmoli veșnic atât timp cât nu va înțelege cum să lucreze cu mijloacele divine. Și de altfel, pentru că nu acordă soarelui nici o valoare în viața spirituală, aceasta dovedește că nu a găsit încă suficiente mijloace pentru a învinge răul. Vă voi da un exemplu. Nu numai că Iisus ne-a spus să întoarcem și celălalt obraz, dar ne-a cerut să ne iubim și dușmanii. Este greu. Nu este sigur că-ți iubești mereu prietenii, atunci cum să-ți iubești dușmanii? Vă asigur, analizați-vă și veți vedea că este lucrul cel mai dificil, și ne întrebăm unde a găsit Iisus această lege morală... Ei bine, în soare! Fie că îl iubiți sau nu, soarele vă trimite lumina și căldura sa. Iată că soarele este singurul care a rezolvat această problemă, el îi iubește chiar și pe cei răi, pe criminali, îi luminează, îi încălzește, îi însuflețește.

Fără să vorbim despre importanța sa în univers, ci numai în acest domeniu al moralei, soarele este atât de mare, de sublim! Dacă veți căuta printre oameni un model al acestei iubiri nelimitate, poate că veți găsi, dar foarte rar chiar și printre ființele cele mai evolute. Dacă vreți să cunoașteți adevărata morală, o veți găsi lângă soare și numai lângă el. Toți țin discursuri moralizatoare, dar ceea ce spun rămân niște vorbe în vânt. Soarele nu spune nimic, el execută. El nu spune: „Eu vă iubesc. Îmi iubesc dușmanii”. El nu spune nimic, dar continuă să iubească întreaga lume. Soarele ne poate arăta cum să descoperim și să respectăm legile moralei cosmice.

Vă voi spune acum o poveste. Trăia cândva un tânăr foarte inteligent, foarte sensibil, dar nu prea voinic. El era învățător. Într-o zi se găsea cu niște tineri într-o piață din oraș, și printre ei se găsea un tip foarte bine făcut, dar cam prostănac, care nu era de acord cu spusele lui, și au început să discute... La sfârșit, când tipul și-a dat seama că învățătorul îl depășea prin inteligența argumentelor sale, s-a enervat și i-a dat două palme zdravene. Bineînțeles, ceilalți băieți au râs, l-au aplaudat pe învingător fiindcă era un om puternic, iar forța reprezintă totuși ceva!

Sărmanul învățător s-a întors acasă, trist și nefericit din cauza râsetelor celorlalți. Dar ce a văzut acasă? Vaca sa născuse un mic vițel foarte drăgălaș... El l-a mângâiat, l-a ridicat în brațe și a uitat de necaz. A doua zi și în următoarele el a continuat să mângâie vițelul și să îl ridice în brațe.

Au trecut câteva luni, vițelul devenise aproape un bou, dar învățătorul continua să îl ia în brațe. Într-o bună zi, când și-a dat seama că musculatura sa s-a dezvoltat, s-a dus să se plimbe prin piață. Tipul făcea din nou pe grozavul în fața prietenilor săi. Învățătorul s-a apropiat de el și i-a spus: „Mă recunoști? - Oh, oh, sigur, pe tine te-am pocnit!” Învățătorul se aplecă, îl luă de gleznă, îl ridică în aer și spuse: „Fă-ți rugăciunea, te voi arunca la pământ, nu va mai rămâne nimic din tine. - Ah, iartă-mă, lasă-mă în viață, îmi pare rău că te-am pălmuit atunci!... - Bine, te iert” și l-a pus încet pe picioare. Celălalt a rupt-o la fugă, în timp ce toți băieții aplaudau și se distrau, iar învățătorul s-a întors acasă mulțumit, mândru, învingător. Vedeți, nu trebuie niciodată să vă lăsați învinși, călcați în picioare, zdrobiți, fiindcă aceasta nu îi ameliorează pe oameni, ei vor continua să abuzeze de

puterea lor și nu devin mai buni. Atunci când sunteți prea gingași și amabili, oamenii își spun: „Vom profita de el fiindcă este slab”.

Dumnezeu cere de la servitorii săi forța, inteligența, lumina, puterea... Dacă doriți să învingeți greutățile, obstacolele, dușmanii, va trebui să exersați: va trebui să găsiți un vițel undeva în mintea voastră pe care să îl ridicați zilnic în brațe, și să deveniți astfel atât de puternici, de luminoși, încât să vă puteți ridica apoi dușmanii și să le spuneți: „Fă-ți rugăciunea, că nu va mai rămâne nimic din tine!” Nu îi veți ucide, nu îi veți răni, nu vă vor putea reproșa nimic. Iată adevărata morală: nu îi veți ucide pe oameni, îi veți ajuta, și ei vor deveni mai înțelepți, mai cumpătați, mai atenți. Le veți da o lecție magistrală.

Nu trebuie să vă ascundeți în spatele slăbiciunii; slăbiciunea nu vă va salva niciodată, nici prostia, nici lenea. Va trebui să meditați, să căutați să vă exersați și când veți deveni îndeajuns de luminoși, de călduroși, ca soarele... cine va putea veni atunci să atingă soarele fără să se ardă? Toți vor sta la distanță, nu vor îndrăzni să se apropie, pentru că sunteți arzător, sunteți un foc cu flăcări, simbolic vorbind. În fața puterii spirituale ești obligat întotdeauna să capitulezi.

Veți spune: „Da, dar când un dușman vede că îi întorci celălalt obraz, el este confuz, cere iertare”... închipuiți-vă că nici nu-i pasă și continuă și mai mult să vă agrezeze. Urmați pur și simplu exemplul învățătorului care ridica zilnic în brațe vițelul. Este un exemplu ideal, unic. Vă exersați zi și noapte, ani în șir, și apoi întâlnindu-vă dușmanii le spuneți: „Mă mai recunoașteți?” Iar în fața forței, a luminii voastre, ei vor înțelege că, în timp ce dormeau pe o cunună de lauri, voi deveneați formidabili...

Există două modalități de a te manifesta (există chiar trei, patru, cinci sau zece, nu merită să le enumerăm), dar pentru a simplifica, să spunem două laturi: bunătatea și puterea pe care trebuie să știți să le folosiți. Atunci când vă simțiți triști, descurajați, neliniștiți, înseamnă deseori că niște spirite răuvoitoare vă hărțuiesc, ca niște muște, viespi, țânțari, șerpi...Oare trebuie să vă manifestați bunătatea lăsându-le să vă invadeze și să se desfete? Nu, este momentul să vă arătați puterea, forța, lumina, prin niște cuvinte, gesturi, dându-le o lecție binemeritată. O puteți face zilnic. De ce să suferiți și să plângeți? Manifestați-vă cealaltă latură, forța, voința, adică alungați gândurile și sentimentele ce vă neliniștesc, vă distrug.

Este clar acum? Aceasta contrazice puțin ideile voastre tradiționale, nu-i așa? Nu-i nimic, din moment ce este folositor și eficace...Trebuie să folosim ce este mai bun, în loc să păstrăm la nesfârșit niște puncte de vedere și atitudini ineficiente, depășite. Pentru moment sunteți șocați, dar mai târziu veți fi obligați să acceptați această concepție nouă, să doriți să deveniți mai puternici, tot mai puternici; fără să ucideți, fără să distrugeți, fără să masacrați, dar puternici, formidabil de puternici: prin lumină!

Trebuie deci și voi să vă exersați. Numai acest lucru contează, exercițiul. Atunci când izbucnește războiul și trebuie să luptați împotriva forțelor întunericului, oare sunteți pregătiți? Încercați mai întâi să vă învingeți micii dușmani interiori, puneți-i la pământ, nu vă lăsați mereu subjugati spunând: „Noi suntem niște creștini, nu trebuie să ne batem”. Doamne, ce creștini ciudați! Dar adevărații creștini

sunt niște cavaleri, niște luptători, sunt armata lui Hristos, ei trebuie să fie bine înarmați.

De altfel, Iisus a spus deopotrivă: „Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie”. Iisus milita deci pentru violență, dar trebuie să înțelegem ce fel de violență. El a declarat război întinericului, la tot ce este obscur și rău, prin forța formidabilă a luminii, a iubirii, a înțelepciunii. Dar ce face soarele? Nu există entitate mai violentă ca soarele. Fără să vă ceară părerea, el încălzește și voi sunteți obligați să vă scoateți hainele, prin lumina, prin căldura sa, el obligă și grăunțele să încolțească pe întreg pământul. Soarele este ființa cea mai violentă, în ciuda voinței voastre el luminează și alungă tenebrele, încălzește; iar moartea nu-și află loc în fața soarelui fiindcă el însuflețește totul. Este extraordinară violența soarelui!

Da, de aceea ar fi atâtea de spus despre nonviolența așa cum a predicat-o Gandhi. Desigur, aceasta a fost minunată într-o anumită epocă, în anumite condiții istorice, pentru ca India să se poată elibera de englezi. Dar, într-o manieră generală, nonviolența este periculoasă pentru o țară. Dacă este singura care o practică, ea riscă să fie cucerită de celelalte.

Nonviolența este o soluție ideală numai cu singura condiție ca întreaga omenire să se decidă să îmbrățișeze această filosofie, altminteri vor exista mereu niște vecini egoiști și cruzi care se vor grăbi să îi distrugă pe sărmanii nefericiți care nu vor să se apere. Nonviolența este o filosofie bună pentru cel care dorește să-și îmblânzească natura inferioară, să se sacrifice și să evolueze astfel mai repede, dar ea nu poate rezolva problema războiului în lume. Un popor

care se hotărăște să nu se apere va fi repede subjugat din punct de vedere economic și fizic.

Această filosofie a nonviolenței trebuie deci să devină acum una colectivă, mondială, universală, să se răspândească în întreaga omenire, să nu rămâne numai în mintea câtorva idealști. Da, atât timp cât nu va fi colectivă, ea nu va schimba nimic. Mulți oameni care au dorit să dea exemplu de noblețe au fost uciși...și omenirea nu s-a schimbat numai pentru atât! Aceste idei trebuie deci să se propage în toate țările. O atitudine poate fi bună atunci când este colectivă și periculoasă când rămâne individuală... Deși o atitudine individuală poate fi pozitivă în realitate, pentru că sfinții, martirii, toți cei care s-au sacrificat revin pe pământ cu niște calități, cu niște înzestrări deosebite datorită cărora îi influențează pe ceilalți pe calea binelui. Totuși această chestiune a nonviolenței trebuie tratată la scară mondială, altfel nu va fi niciodată cu adevărat rezolvată.

Cap. 9 - „Privegheați și vă rugați”

Atunci când entitățile răuvoitoare vor să vă facă rău, ele încep prin a vă determina să comiteți o greșeală, fiindcă slăbiciunea ce ați avut-o le oferă dreptul să vă tulbure. Dacă le rezistați, dacă nu comiteți niște greșeli, ele nu au nici o putere să pătrundă în voi. Iată de ce Diavolul are numai puterea ce i-o dați voi deschizându-i o ușă pentru a-l lăsa să pătrundă în sinea voastră. El nu vă silește, vă face numai niște sugestii și voi sunteți cei care spuneți „da”. Voi acceptați să hrăniți în sinea voastră anumite gânduri, anumite sentimente, iar în acel moment

determinat Diavolul sau forțele negative găsesc o ușă deschisă.

Puterea Diavolului este atât de mare pentru că oamenii nu-și dau seama că majoritatea lucrurilor ce li se prezintă în față sub o formă atrăgătoare ascund niște capcane. Fie că este vorba de a seduce un bărbat sau o femeie pe care mai târziu îi părăsești, că îți elimini un rival, că te folosești de bunul altuia, toate acestea par la început niște perspective minunate. Iar capcana tocmai aici se află: în faptul că la început totul pare minunat, lată de ce este o greșeală ca Diavolul să fie prezentat sub o formă respingătoare, cu niște coarne și picioare despicate, gata să îi împingă pe nefericiții oameni în cazanele Infernului. Nu, Diavolul este foarte frumos, foarte seducător, foarte bine îmbrăcat și îl întâlnești peste tot unde există niște plăceri de gustat, niște onoruri sau bani de acaparat; el este invitat chiar în saloane să bea ceai, pentru că are manierele cele mai studiate, cele mai elegante...Evident, oamenii nu se gândesc că este Diavolul și se lasă seduși, este ca și cum și-ar face o spărtură în propria fortăreață pe unde vor pătrunde dușmanii. Trebuie deci să învățăm să discernem natura sugestiilor ce ne sunt prezentate de spiritele răului. Ele ne șușotesc fără încetare tot felul de promisiuni atrăgătoare să ne convingă, iar dacă ne lăsăm convinși, vom fi distruși.

Atâți oameni se plâng că sunt neliniștiți, că sunt tulburați, hărțuiți! Ei nu știu că aceste stări negative sunt consecința unor anumite erori comise cu mai puțin sau mai mult timp înainte. Aceste erori au oferit posibilitatea forțelor ostile să pătrundă în ei și să facă ravagii, lată de ce, înainte de a întreprinde orice, întrebați-vă dacă acționați după regulile divine,

examinați ce puteți pierde sau câștiga, dacă veți fi liberi sau, dimpotrivă, mai înlănțuiți. După ce ați reflectat, acționați, dar cel puțin prevedeați toate consecințele, și mai ales realizați ce riscați dacă deschideți ușa forțelor negative. Iisus a spus: „Privegheați și vă rugați!” Dacă vă obișnuiți să fiți mereu conștienți, vigilenți, dacă vă legați de Cer, veți fi ocrotiți: forțele răului din jurul vostru vă pot amenința, se vor strâmba la voi, dar nu vor putea pătrunde.

Câte afecțiuni pe care medicii nu și le pot explica și încearcă să le vindece cu ajutorul chimiei și chirurgiei sunt în realitate opera unor forțe negative pe care ființele le-au atras de multă vreme fără să știe! Ele le-au deschis ușile prin felul lor de a trăi, a gândi, a simți sau a acționa. Dar eu știu bine că acest subiect nu va fi acceptat, nici înțeles. Cum ar putea niște somități intelectuale și medicale să accepte în secolul al douăzecilea ideea că niște entități din planul astral încearcă să se fofileze pentru a-i tulbura pe oameni, hrănindu-se pe cheltuiala acestora și distrugându-i? După opinia lor, este vorba despre niște elemente chimice ce perturbă buna funcționare a psihismului. Este adevărat, sunt niște elemente chimice, dar știința nu cunoaște că aceste elemente chimice sunt consecința prezenței unor spirite răufăcătoare atrase chiar de om. Aceste entități mișună în lumea astrală, iar dacă oamenii le deschid ușa prin slăbiciunile lor, prin tot felul de ilegalități comise, ele pătrund în sinea lor și provoacă niște tulburări.

Aceste lucruri sunt foarte bine explicate în toate Cărțile Sfinte și clarvăzătorii le-au constatat. Dar cum cei mai mulți oameni nu au dezvoltat nici una dintre însușirile spirituale ce permit cunoașterea lumii invizibile, ei și-au format o filosofie bazată numai pe

observațiile celor cinci simțuri, iar concluziile acestei filosofii sunt neapărat eronate. Deoarece virușii, baciliile sunt niște creaturi vii, observate numai la microscop, de ce să nu admitem și existența altor creaturi pe care microscopul ce nu sunt atât de perfecționate nu le pot încă detecta? În tot cazul, distrugerile pe care le produc sunt la fel de vizibile ca și cele produse de viruși, acest lucru nu poate fi negat. Știința va reuși fără îndoială într-o bună zi să pună la punct niște aparate care să detecteze prezența acestor indezirabili. Dar până atunci este de preferat să le admitem existența, și mai ales să învățăm să ne protejăm de ei ducând o viață inteligentă și cumpătată.

De altfel, dacă savanții ar fi avut puțină considerație pentru literatură, în loc să vadă în ea numai niște creații ale imaginației, și-ar fi pus niște întrebări privind unele cazuri psihologice în care este vorba evident despre unele persoane urmărite de entități nedorite. De exemplu, nuvela lui Maupassant „Horla” spune o poveste ce se aseamănă mult cu aceea a lui Maupassant însuși care și-a sfârșit viața într-un azil de nebuni, căzând victimă a tot felul de entități răufăcătoare.

În această nuvelă, Maupassant descrie cum o entitate numită Horla vine în timpul somnului și i se așează pe piept, strângându-l de gât pentru a-l sufoca, apoi își lipește gura de gura sa pentru a-i suge viața asemenea unui vampir. Într-o dimineață, trezindu-se, el constată că apa dintr-o carafa umplută înainte de culcare fusese în totalitate băută. Se gândește că este poate somnambul și că a băut-o în timpul somnului. El vrea să verifice și face următoarea experiență: umple două sticle, una cu apă și cealaltă cu lapte, le astupă el însuși cu dopuri, apoi le pune sub plapuma din pat.

Când se trezește, după câteva ore, sticlele se aflau unde le lăsase sub plapumă, dopurile păreau neatinse, dar apa și laptele fuseseră băute!

Încet-încet, își dă seama că nici propria voință nu îi mai aparține: vrea să se ridice din fotoliu, dar Horla îl împiedică; intenționează să ia trenul spre Paris, dar în loc să comande vizitiului să îl ducă la gară, își aude propria voce ordonând să fie dus înapoi acasă. În sfârșit, într-o noapte nu își mai zărește chipul în oglindă, pentru că indezirabilul, a cărui prezență este totuși foarte stabilă, s-a interpus între el și reflectarea chipului său. În acel moment, el caută o modalitate de a-l ucide și ajunge să-și dea foc casei. Ceea ce nu constituie desigur un mijloc prea eficace, întrucât nu te poți descotorosi de aceste entități prin niște mijloace fizice.

Maupassant nu este singurul care a povestit asemenea experiențe, nu trebuie să ne amăgim, spațiul este populat de miliarde de entități răuvoitoare care au jurat pieirea omenirii. Desigur, el este populat în egală măsură și de miliarde de entități luminoase care o ajută și o ocrotesc. Da, dar ajutorul și protecția lor pot deveni cu adevărat eficace numai dacă omul pășește pe calea cea bună. Nici un Maestru, nici o entitate nu vă poate proteja dacă nu duceți o viață cumpătată. Ei vă pot instrui, vă pot lumina, încearcă să vă influențeze chiar prin gândurile și sentimentele lor, dar ce mai pot face dacă voi le distrugeți munca prin nepăsarea și prostia voastră?

Cele mai bune protecții împotriva indezirabililor sunt puritatea și lumina interioară, în acel moment, indezirabilii nu mai au de ce să se agațe, fiindcă nu mai există în voi hrană pentru ei, și cum nu suportă lumina, vă părăsesc. Iată de ce eu v-am dat ani în șir o

mulțime de metode de a vă purifica și a vă înconjura cu lumină, cu niște culori, pentru a crea o barieră indestructibilă împotriva spiritelor rele! Prin vibrațiile sale intense, lumina îndepărtează și descompune aceste entități. Iată de ce trebuie cu adevărat să lucrați cu lumina, iar prin meditație, prin rugăciune, să o determinați să pătrundă în casa voastră pentru ca ea să fie protejată. Fiindcă atunci când spun lumină, în realitate este vorba despre niște entități binefăcătoare; de îndată ce s-au instalat în voi, ele le împiedică pe celelalte să pătrundă. Este valabil și pentru voi înșivă: înconjurați-vă de lumină.

Aceasta nu înseamnă că atunci când aveți o aură puternică, o fortăreață de lumină, nu veți mai fi niciodată deranjați sau asaltați. Din nefericire, atât timp cât ne aflăm pe pământ nu ne găsim niciodată cu adevărat la adăpost de asalturi și bătălii. Dar este altceva dacă suntem totuși baricadați cu lumină. Chiar și Inițiații sunt obligați să se protejeze. Chiar și cei mai puternici dintre ei trebuie să se gândească fără încetare să pună între ei și spiritele răului care îi asaltează niște bariere de lumină, niște cercuri de flăcări. Iar oamenii slabi, neștiutori, își închipuie că nu au nevoie de nici o protecție! A venit clipa să înțelegeți importanța, gravitatea a tot ce vă explic, altminteri vă veți afla la bunul plac al tuturor curenților. De acum înainte, gândiți-vă zilnic să vă înconjurați cu un cerc de lumină.

Unii vor spune: „Dar ne putem proteja folosind niște talismane”. Există o mare credință în puterea talismanelor; și eu cred, chiar mai mult decât alții, numai că această credință a mea este puțin diferită. Eu cred în puterea protectoare a unui talisman dacă lucrați fizic și psihic în armonie cu ceea ce el

reprezintă, ce conține ca puteri și virtuți, fiindcă atunci îl întăriți, îl hrăniți. Dar dacă vă bazați pe el tară să faceți nimic pentru a fi în acord cu proprietățile sale, după o vreme el nu va mai acționa, va muri chiar.

Un talisman este cu adevărat puternic numai dacă îl susțineți cu propria voastră viață. Dacă acest talisman este impregnat de puritate, pentru ca să rămână așa și să devină eficace, va trebui să trăiți o viață pură; dacă este impregnat cu lumină, trebuie să vă înconjurați cu lumină; dacă este impregnat de forță, trebuie să vă exersați ca să alimentați această forță etc. La fel este și pentru aură. Dacă vă mulțumiți să vă înconjurați cu lumină cu ajutorul gândului, fără să trăiți o viață luminoasă, concentrările voastre nu vor fi atât de eficace, fiindcă faceți ceva într-o parte, și distrugeți în alta. Ca în poveștile în care spiritele răuvoitoare distrugneau noaptea lucrarea înfăptuită de tânărul prinț sau cavaler în timpul zilei. Nu uitați niciodată că, în toate cazurile, singurul mijloc de lucru eficace este să vă ameliorați modul vostru de viață.

Întregul vostru destin este înscris în viața pe care o trăiți astăzi, în direcția ce o imprimați gândurilor și sentimentelor voastre, în activitățile în care vă cheltuiți astăzi energiile. Fiindcă de felul în care sunteți atenți și vigilenți sau nu, desțeleniți terenul viitorului vostru, sau dimpotrivă, îl încărcăți cu tot felul de elemente inutile sau chiar nocive ce vă împiedică dezvoltarea.

Întreaga zi de ieri trebuie să pregătească ziua de astăzi. Iată secretul: de mai multe ori pe zi să vă opriți și să spuneți: „Vreau să văd cum îmi voi consuma energiile, în ce direcție le voi proiecta?” dând în sfârșit dovadă de puțină inteligență, de puțin simț economic. Numai în acest mod veți putea aborda ziua de mâine în cele mai bune condiții.

Cheia, marea cheie este de a fi mereu vigilenți, treji, chiar când dormiți. Da, treji. De ce s-a spus: „Privegheați și vă rugați!” Nici chiar spiritualiștii nu au înțeles încă importanța acestui precept. De ce să fii vigilent? Este obositor! În timp ce este atât de minunat să dormi, să te lași în voia lenei fizice și mentale! Iată de ce oamenii nu avansează deloc deși au în fața ochilor întreg universul, toate stelele și soarele, toate cărțile și marii Maeștri care să îi instruiască. Pentru că ei dorm, dorm tot timpul. Trebuie deci să vă supravegheați și să vă spuneți: „Atenție, trebuie să mă pregătesc pentru mâine fiind atent să nu mă încarc cu tot felul de materii stânjenitoare. Fie că este vorba despre hrană, gânduri, sentimente, voi alege elementele cele mai subtile și mai luminoase ca să-mi construiesc creierul, inima, plămânii. Așa voi fi mereu treaz, dispus, dinamic... dinamic chiar și în timpul somnului!” Da, pentru că există somn și somn. Există un somn greu, ca neantul, iar altul în care creierul are o asemenea limpezime, o asemenea luciditate încât omul poate înfăptui cea mai bună lucrare, poate primi cele mai bune instrucțiuni. Aceasta nu înseamnă că, în loc să citiți sau să meditați, trebuie acum să dormiți. Nu, fiindcă nu veți găsi acest somn limpede dacă nu ați fost în prealabil activi, energici și treji. Atunci când ați început să învățați să fiți treji, chiar dacă vă cuprinde somnul, sunteți mai treji ca oricând, chiar dacă dormiți; în cealaltă lume auziți, înțelegeți și acționați.

Să nu pierdeți niciodată din vedere această chestiune a vigilenței. Da, să fiți vigilenți pentru a pregăti ziua de mâine. Cineva va replica: „Dar aceasta contrazice cuvintele lui Iisus din Evangheliile unde el ne sfătuiește de mai multe ori să nu ne facem griji pentru ziua de mâine. Ei bine, vă înșelați; nu există nici o

contradicție. Atunci când Iisus spunea să nu ne îngrijim de ziua de mâine, este pentru că îi vedea pe oameni mereu îngrijorați de viitor: ei se întreabă dacă vor avea ce mânca sau unde vor locui, dacă vor avea bani etc. Atât de absorbiți de aceste griji, ei neglijează lucrurile cele mai importante: ei abuzează de sănătatea lor, lovesc oamenii și lucrurile, încalcă legile iubirii și ale dreptății, și nu au nici o preocupare spirituală. Astfel ei lasă zilnic niște lucruri prost rezolvate, niște greșeli ce trebuiau îndreptate și pe care nu le îndreaptă, iar totul se acumulează, ziua se încheie fiind copleșiți, dărâmați.

Iată de ce Iisus spunea să nu ne gândim la ziua de mâine, fiindcă dacă veți veghea zilnic ca totul să fie pus la punct în comportamentul vostru, a doua zi va fi complet senină și veți fi liberi să faceți ce doriți fiind în continuare vigilenți să nu lăsați nimic să trăgăneze. Astfel, fiecare zi nouă vă va găsi bine dispuși, gata să respirați, să studiați, să vă bucurați, să cântați, și întreaga viață va lua o culoare extraordinară de fericire și binecuvântare. Iată cum trebuie să înțelegeți. Fiind atenți să puneți totul la punct astăzi, vă gândiți indirect la ziua de mâine.

Să nu vă gândiți deci la ziua de mâine, gândiți-vă la ziua de astăzi. Dacă totul este aranjat pentru astăzi, va fi aranjat și pentru mâine, este automat. Și cum totul este înscris, o dată ce ați trăit o zi minunată, o zi a vieții veșnice, ea este înregistrată, ea nu moare, rămâne vie și încearcă să le antreneze și pe toate celelalte zile după ea pentru ca să îi semene. Încercați să trăiți bine măcar o singură zi, fiindcă ea le va influența pe celelalte: ea le va invita să le vorbească și să le convingă să fie asemenea ei, echilibrate, ordonate, armonizate. Cum nu ați studiat încă latura

magică a acestei probleme, veți spune: „Oh, o zi, ce poate face ea? M-am cufundat în dezordine, dar de mâine va fi mai bine”. Da, va fi mai bine, dar cu condiția să faceți imediat niște eforturi pentru a restabili ordinea. Altfel, toate se vor întâmpla ca în unele jocuri din târguri: cu o bilă puteți răsturna o cutie sau o popică, și ea le determină apoi și pe celelalte să cadă.

În urmă cu mulți ani a venit la școala noastră o persoană într-adevăr deosebită: avea totul pentru a fi fericită, nimic nu îi lipsea, și în plus avea și lumina învățământului. Dar ea era mereu întunecată, plină de griji. Într-o bună zi am dorit să cunosc cauza acestei tristeți, i-am pus câteva întrebări, și ce am aflat! Că era îngrijorată pentru viitor, pentru că pot interveni o grămadă de lucruri, accidente, boli, faliment, mizerie!... Și așa își otrăvea existența imaginându-și tot ce viitorul i-ar putea aduce rău. I-am spus: „Dar atitudinea ce o aveți nu poate rezolva nimic, din contră. Este adevărat că nu putem ști ce ne rezervă viitorul, dar cea mai bună metodă de a evita necazurile de care vă temeți, este de a încerca să trăiți cumpătat în prezent. În loc să vă îngrijorați mereu pentru viitor și să vă faceți din prezent un infern, încercați să vă gândiți numai la prezent făcându-l cât mai bun, și astfel vă veți construi un viitor bun”.

Nu ne putem construi viitorul cu un prezent rău, pentru că nu există o separație între cele două. Dacă prezentul vostru este întunecat și prostesc, să nu vă închipuiți că viitorul vostru va fi iluminat. Este la fel ca și cum ați dori să construiți un palat de marmură pe un teren argilos: totul se va prăbuși. Din păcate este ceea ce fac toți acești constructori de... nu de catedrale, ci de viitor. Ei nu știu că nu se poate construi un viitor

solid pe un prezent viermănos. Atunci, dacă ați trăit o zi proastă, încercați cel puțin să îi neutralizați efectele înainte de culcare, nutrind cele mai bune gânduri și luând cele mai bune decizii pentru a doua zi. În acel moment, aceste gânduri, ca niște albine, vor curăța și repara totul în timpul nopții.

Ați venit aici în acest învățământ pentru a da un nou punct de plecare existenței voastre. Altminteri veți continua să trăiți în dezordine și să suferiți acuzând întreaga lume, și chiar pe Domnul, că sunt responsabili de necazurile voastre, că nu recunosc valoarea unei ființe ca voi, atât de dreaptă, de cinstită, de nobilă, care merită ca tot Cerul și pământul să îi stea la picioare pentru a-i satisface toate capriciile...A venit vremea să vă descotorosiți de toate aceste pretenții eronate și să începeți să lucrați pentru a trăi o nouă viață. Știu că nu este atât de ușor, deoarece vechiul trecut este încă foarte tenace. Așa cum viitorul este legat de prezent, tot așa și prezentul este legat de trecut, cu diferența că ne stă în putere să schimbăm viitorul, în timp ce nu mai putem schimba nimic din prezent, deoarece el este o consecință a trecutului.

„Privegheați și vă rugați”...Desigur, a veghea înseamnă a nu dormi, dar a nu dormi în planul spiritual. Trebuie să fim mereu treji și vigilenți în gândurile noastre pentru a ne da seama că există niște curenți, niște elemente impure, nocive, ce trebuie evitate. Cel care nu este vigilent, care nu veghează, se expune la toate pericolele. Nu este nimic mai rău decât să trăiești cu ochii închiși. Trebuie să vă țineți ochii bine deschiși pentru a vă da seama fără încetare ce se petrece în sinea voastră, care sunt curenții, stările de conștiință, sentimentele, gândurile ce vă străbat. Numai cel care păstrează ochii deschiși posedă

inteligența vieții interioare, nu se mai lasă înlănțuit de orice forță, de orice entitate. Este atât de clar că un om adormit poate fi atacat de oricine prin surprindere! Trebuie deci să vegheați.

Iar „vă rugați”, ce înseamnă a te ruga? După ce ați vegheat, adică ați aruncat o privire în voi înșivă pentru a vedea ce se întâmplă, trebuie să interveniți, să vă amestecați direct în afaceri pentru a suprima un anumit element, să adăugați un altul, să deveniți stăpâni pe situație pentru a-i împiedica pe dușmani să vă copleșească și să vă răvășească. Aceasta este rugăciunea. A te ruga înseamnă a aduce un remediu, o ameliorare, iar pentru a reuși, cea mai bună metodă este de a te lega de Cer. Creierul uman este ca un aparat de radio sau de televiziune: el captează anumite stații, anumite lungimi de unde. Întorcând un buton pe tranzistorul vostru vă puteți alege emisiunea preferată: muzică, informații... Ei bine, și interior este la fel: dacă apăsați din greșeală pe anumite butoane, veți auzi o muzică infernală, vacarm, niște dispute. Atunci, schimbați lungimea de undă! Prin intermediul gândului, prin imaginație, apăsați pe un buton, este foarte ușor, și veți asculta emisiunile Cerului.

A te ruga nu reprezintă altceva decât a atinge butonul lungimilor de undă cele mai scurte și mai rapide care vă pun în legătură cu Dumnezeu, schimbându-vă astfel mișcările și vibrațiile din interiorul vostru. A te ruga înseamnă a declanșa în sine o mișcare pozitivă, luminoasă, divină.

Din tot ce Inițiații i-au învățat pe oameni, nimic nu se compară cu rugăciunea, deoarece oricine se poate ruga, chiar și cel mai simplu, cel mai neștiutor om. Dacă priviți cum un copil strigă: „Mama!”... cu toată inocența inimii lui, acest strigăt este o rugăciune pe

care mama o îndeplinește. Cereți și voi, asemenea copiilor, cu aceeași candoare, cu aceeași inocență, cu aceeași puritate, și rugămințile vi se vor îndeplini. De îndată ce începeți să vă rugați, o armată de ființe invizibile se apropie, se aude deja freamătul aripilor angelice, iar entitățile întunecate care doreau să vă facă rău se grăbesc să dispară, fiindcă știu că vor fi tulburate, arse, fulgerate. Lor nu le este frică decât de un singur lucru: lumina, lată de ce, în fiecare clipă dificilă, periculoasă, prima reacție ce trebuie să o aveți este să vă legați de Creator și să sporiți în voi lumina: în acel moment, toate ființele inferioare care vă amenință sunt neutralizate sau alungate.

Unii vor spune că se roagă, dar fără nici un rezultat, lată un mijloc foarte simplu și foarte eficient. În momentul în care doriți să vă rugați, creați o imagine, cea a unei multitudini de spirite împrăștiate în întreaga lume și care, acolo unde se află, sunt pe cale să se concentreze asupra Creatorului. Prin intermediul gândului, alăturați-vă acestor ființe pentru a vă ruga împreună cu ele. Din moment ce vă rugați Cerului la unison cu toate aceste ființe luminoase, vocea voastră nu mai este izolată în deșertul vieții. O asemenea rugăciune este întotdeauna auzită datorită colectivității și veți beneficia și voi în egală măsură. Rugăciunea voastră nu își atinge scopul deoarece acționați singuri. Secretul este să vă legați de toți cei care se roagă, fiindcă există în fiecare clipă undeva în lume niște ființe care se roagă.

CUPRINS

Cap. 1 – Tatăl nostru care ești în ceruri.....	1
Cap. 2 - „Iar eu și tatăl meu una suntem”.....	25

Cap. 3 - „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este”	32
Cap. 4 - „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui”	52
Cap. 5 - „Precum în cer și pe pământ”	64
Cap. 6 - „Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață veșnică”	80
Cap. 7 - „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”	85
Cap. 8 - „Celui ce te lovește peste obraz..”	97
Cap. 9 - „Privegheați și vă rugați”	111